

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CVIII П'ЯТНИЦЯ, 21 ЧЕРВНЯ 2002 РОКУ ЧИСЛО No. 25 VOL. CIX FRIDAY, JUNE 21, 2002 No. 25

Кофі Анан: „Україна ніколи не постачала зброї Іракові"

КИЇВ. – Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй Кофі Анан 14 червня надіслав міністрові закордонних справ України Анатолію Зленкові офіційного листа, в якому йдеться про результати розслідування, проведеного ООН після повідомлень деяких ЗМІ про постачання Україною зброї Іракові на порушення резолюцій Ради Безпеки ООН. З проханням провести таке розслідування до К. Анана звернулася свого часу українська сторона. Як зазначає Генеральний секретар ООН, докладна перевірка не виявила жодних фактів, які б давали привід говорити про нелеґальне постачання Україною зброї та військової продукції до цієї країни. Крім того, Комісія ООН з перевірки, контролі та інспекцій щодо Іраку не має інформації, що та чи інша держава або організація висунули подібні звинувачення проти України.

УНІАН

Дж. Буш надав ЦРУ повноваження „усунути" Садама Гусейна

ВАШІНҐТОН. – Президент Джордж Буш намагається усунути від влади іракського провідника Садама Гусейна. Впливова американська газета „Вашінгтон пост" надрукувала 16 червня сенсаційний матеріял, в якому стверджується, що кілька місяців тому Дж. Буш підписав наказ Центральному розвідувальному управлінню про проведення таємних акцій на території Іраку. Як повідомляє газета, плян Дж. Буша складається з трьох основних пунктів: Білий Дім має намір збільшити фінансову допомогу опозиційним іракським силам в країні та за її межами, а також постачати їм зброю, ЦРУ повинно якнайшвидше зібрати вичерпну інформацію про іракські армію та сили безпеки, силові відомства США мають підготувати групи„командос", які зможуть вести в Іраку льокальні бойові дії. За даними „Вашінґтон Пост", на здійснення цієї програми вже витрачено десятки мільйонів долярів. Газета стверджує, що повалення режиму Садама Гусейна може відбутися вже в цьому році. Як стало відомо, Конґрес США підтримує таємний плян Президента Буша. Між тим, Ірак звернувся до Ради Безпеки ООН з проханням захистити його від можливої ядерної атаки з боку Америки.

Леонід Кучма виступив перед Верховною Радою

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма у Верховній Раді 18 червня виступив із посланням „Про внутрішнє і зовнішнє становище України у 2001 році", а також про концептуальні засади стратегії економічного і соціяльного розвитку України на 2002-2011 роки.

У сесійній залі парляменту були присутні члени Кабінету Міністрів на чолі з прем'єр-міністром України Анатолієм Кінахом, голова СБУ Володимир Радченко, секретар РНБОУ Євген Марчук, глава адміністрації Президента Віктор Медведчук та інші посадовці.

Під час перебування Л. Кучми у парляменті на знак протесту проти президентської політики сесійну залю Верховної Ради залишили дві фракції - Соціялістичної партії та Бльоку Юлії Тимошенко.

Леонід Кучма також наголосив, що вважає за необхідне внести зміни до Конституції України, за якими глава держави має право розпустити парлямент у разі несформування більшости, але погодився, що і парлямент має мати право імпічменту Президента.

Базою для конституційних реформ Президент пропонує результати референдуму 2000 року.

У своєму зверненні Л. Кучма також сказав, що Україні необхідно провести серйозні реформи в економіці і політиці для одержання статусу асоційованого члена ЕС. Президент підтримав пропозицію створення Радою парляментського комітету з євроінтеґрації.

Під час виголошення послання Президента у ВР депутат Юрій Луценко подарував Леонідові Кучмі плетені постоли. Президент скинув їх з парляментської трибуни.

Президент України Л. Кучма закликав усіх конструктивно налаштованих народних депутатів до співпраці і констатував, що взаємини між Президентом України і Верховною Радою не завжди складалися найкращим чином.

Він наголосив, що наступні 2.5 роки Президентові та парляментові так чи інакше доведеться працювати разом, але депутати і Президент не зможуть працювати спільно і нічого не зможуть зробити, якщо спрямують свою енергію на конфлікти та протистояння.

Л. Кучма запропонував внести зміни до Конституції про розпуск парляменту, якщо той не зможе створити дієву більшість, наголо-

(Закінчення на стор. 3)

Автономія для Галичини

Окремі коментарі щодо недавнього скандалу навколо львівського „Цвинтаря Орлят" дозволяють припустити, що він став результатом якогось таємного протистояння між Львовом і Києвом. Сміливіші коментатори подають цю боротьбу як наслідок західноукраїнського сепаратизму, що стає більш виразним та починає розвалювати державу. Симпатиків галицької автономії – оскільки про вихід з України майже ніхто всерйоз не говорить – чимало, а тема стає дедалі популярнішою у Львові, Івано-Франківську, Чернівцях, Тернополі, Дрогобичі. Цю ідею поділяють також представники західньоукраїнської діяспори у Києві. Програмним маніфестом вважається есей Юрія Андруховича, відомого письменника з Івано-Франківська „Моя остання територія". За головного сепаратиста з Чернівців вважається і Олег Хавич, політолог та аналітик, який зараз мешкає у Києві.

Туга за бабцею Австрією

Досить пройтися львівськими кав'ярнями, аби пересвідчитися, як тут квітнуть культ Франца Йосипа, „бабці Австрії" або символи, пов'язані з фундатором Львова – князем Данилом та його сином, королем Левом. Часто поруч з цими символами можна побачити портрети Митрополита Андрея Шептицького або Івана Павла II, зроблені під час його візити у Львові. Все це мало б свідчити про дещо інші традиції та культуру Галичини і Буковини, більш виразно пов'язаних з европейськими культурою і традиціями. Ще сильніше проявляється особливість галицьких традицій і культури в майстернях митців, помешканнях інтелектуалів, кабінетах місцевих діячів, бізнесменів, а також в інших місцях з обмеженим доступом. Одне з таких місць – клюб „Під блакитною пляшкою". Ця кав'ярня грає ролю сальону, де обговорюються культура, історія, традиції, а також проблеми Львова та Галичини.

Місцем подібних бесід є також львівська кав'ярня „Під клепсидрою" в мистецькому центрі „Дзиґа", який об'єднує митців, які спеціялізуються на організації масових художніх видовищ, котрі у 2000 році наробили багато галасу в місті видовищем „В'їзд імператора Франца Йосипа у Львів".

Науковий підхід до теми здійснює осередок, що склався навколо журналу для інтелектуалів „Ї". Його головного редактора Тараса Возняка, враховуючи те, що він одночасно виконує обов'язки керівника відділу міжнародних зв'язків міської адміністрації, називають міністром закордонних справ Львова. Редакція „Ї" вже провела дві великі конференції, присвячені цій темі, щоправда, більший акцент був зроблений на суспільно-політичних та адміністративно-господарських питаннях.

Практично всі такі осередки долучилися до створення в 2001 році Громадського комітету для святкування 800-річчя князя Данила. До комітету увійшли шановані у Львові та Галичині люди. Вважати їх авантюристами або диваками було б щонайменше безглуздо.

„Бундесреспубліка Україна"

Одним з перших про можливість федеративного державного устрою України на зразок земель у Федеральній Республіці Німеччини став говорити леґендарний провідник антикомуністичної опозиції Вячеслав Чорновіл, коли керував Львівською областю після перемоги на виборах у 1990 році. У тому ж році керівники трьох галицьких областей – Львівської, Івано-Франківської та Тернопільської – утворили Галицьку асамблею, що мала на меті консолідувати дії для зміцнення в реґіоні демократії, а також проведення державних та господарських реформ. Щоправда, незабаром після цього В. Чорновіл відійшов від цієї ідеї, побоюючись льокального сепаратизму – кримського або донецького, але сама ідея не вмерла.

Однак відособленість галицьких традицій та культури – це тільки зовнішня оболонка всієї справи. Насправді, патріотів Галичини або Буковини хвилюють набагато важливі-

(Закінчення на стор. 5)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Львів'яни вшанували пам'ять жертв радянської влади

ЛЬВІВ. – Збори-реквієм пам'яті жертв злочинів радянської влади відбулися в неділю, 16 червня. Акція щорічно проводиться за ініціятивою Львівської обласної спілки політв'язнів України. Уже вдесяте у червні громадськість Львова збирається біля пам'ятника жертвам комуністичних злочинів і репресій, аби пом'янути родичів чи знайомих, всіх, хто за свої політичні переконання був закатований у тюрмах за радянських часів. Скільки таких потерпілих на Львівщині, та й загалом в Україні, підрахувати практично неможливо, адже знищували та вивозили до Сибіру цілими родинами. Представники духовенства відправили спільну Панахиду за тих, яких розстріляно радянською владою у червні 1941 року, саме тоді, коли радянські війська змушені були залишити терени Західної України. За підрахунками фахівців та згідно з даними комісії Сенату США, тільки у червні 1941 року було знищено близько 200 тисяч ув'язнених українців, повідомив голова Спілки політв'язнів Львівщини Ярослав Малицький. Учасники зборів-реквієму пом'янули загиблих хвилиною мовчання.

Готують узгоджені з Росією підручники історії

КИЇВ. – За підготовкою підручників з історії України і Росії для висвітлення історії українсько-російських взаємин спостерігатиме спеціяльно створена група спеціялістів, яка складатиметься з учених Росії й України. Участь у її праці зможуть взяти делеговані політичними партіями і громадськими організаціями представники наукових установ, – повідомила 13 червня прес-служба Кабінету міністрів України в зв'язку з тим, що 11 червня близько ста представників Всеукраїнської молодіжної громадської організації „Молодий Рух" демонстрували перед будинком уряду. У своїй заяві „Молодий Рух" на чолі зі своїм провідником, народним депутатом, В'ячеславом Кириленком, вимагав від Кабінету Міністрів роз'яснень з приводу недавньої домовлености (у Москві, 27 травня) віце-прем'єрів України і Росії Володимира Семиноженка і Валентини Матвієнко про намір у майбутньому створити робочу групу для підготовки єдиного підручника історії для середніх шкіл обох країн. Таку діяльність було вирішено назвати евфемізмом „узгодження історії", в підручнику історії двох держав.

Тривають протести луганських шахтарів

ЛУГАНСЬК. – Представники Всеукраїнського союзу робітників провели 17 червня збори на підтримку гірників шахти „Індустрія", які протестують проти банкрутства підприємства. Тим часом в українській столиці на Майдані Незалежности триває голодування 25 робітників інших копалень Луганщини, що вимагають виплати та погашення кількарічних боргів зі заробітних платень. Як запевняють провідники акції протесту, сума боргу ініціяторам голодування становить понад 6 мільйонів гривень. Загальний борг споживачів вугілля перед українськими гірниками перевищує 1 мільярд гривень. Шахту, яка має запаси вугілля ще на 50 років, спочатку було зроблено самостійною, а через деякий час оголошено банкрутом. Робітничий колектив оскаржує це рішення і з кінця травня проводить акції протесту. За словами голови Ради Всеукраїнського союзу робітників, народного депутата Олександра Бондарчука, через процедуру банкрутства „Індустрію" за безцінь мають намір придбати впливові люди Луганщини. Гірники цієї шахти збираються провести піший похід на Київ, де 129 шахтарів з Красного Луча та Антрациту з початку червня пікетують державні та урядові установи.

Відкриття пропам'ятної дошки Ґреґорі Гулки

КИЇВ. – На території Генерального консульства США в Києві 13 червня відбулося урочисте відкриття пропам'ятної дошки, присвяченої Ґреґорі Гулці, Генеральному консулові, котрий загинув у листопаді минулого року у автокатастрофі у Хмельницькій області. З вступним словом на церемонії виступила помічник секретаря Державного департаменту у консульських справах Мері Раян. Серед інших доповідачів та гостей на церемонії були присутні Посол США в Україні Карлос Паскуаль, вдова Ґ. Гулки – Джейн Гулка, та високопосадові особи з Міністерства закордонних справ України. Ґ. Гулка був українського походження. Він прибув разом з сім'єю до Києва у вересні минулого року, щоб розпочати працю, котрої він прагнув від початку свого перебування на дипломатичній службі з 1986 року. Через два місяці після прибуття в Україну Ґ. Гулка, його дев'ятирічна дочка Абіґейл та їхній український родич загинули в автокатастрофі між Уманню та Немировом.

ГУУАМ перетворюється на ГУАМ

ТАШКЕНТ, Узбекистан. – Міністерство закордонних справ Узбекистану 14 червня підтвердило заяву свого президента Ісламa Карімова про вихід країни з ГУУАМ – міжнародної організації, що досі об'єднувала Грузію, Україну, Узбекистан, Азербайджан та Молдову, створеної п'ять років тому для взаємодії поза сферою впливу Росії. У Києві Президент України Леонід Кучма заявив, що нічого дивного в такому розвитку подій не бачить, поскільки об'єднання створювалось насамперед для забезпечення транспортного коридору. „Та мета, яку переслідує цей союз, не передбачає великої кількости учасників," – сказав Л. Кучма. Міністер закордонних справ України Анатолій Зленко сказав, що не бачить у виході Узбекистану з об'єднання небезпеки розпаду ГУУАМ і висловив надію, що організація стане згуртованішою, дозволить працювати успішніше, бо не буде обтяжена присутністю пасивних членів. За словами заступника міністра внутрішніх справ Узбекистану Садика Сафаєва, рішення про вихід з об'єднання ухвалене у зв'язку з відсутністю проґресу в його діяльності.

Українсько-американські навчання у Середземному морі

КИЇВ. –У Середземному морі 11 червня завершилася морська фаза спільних навчань Військово-Морських сил України та США „Сі бріз-2002". (Навчання розпочалися 4 червня і тривали до 15 червня). Морська фаза маневрів проходила в Тіренському морі за участю великого десантного корабля „Костянтин Ольшанський", корабля управління „Славутич", рятувального буксиру „Кременець" та американського есмінця „Рузвельт". Під час навчання українські та американські військові моряки здійснили тактичне маневрування, передачу вантажів на ходу, артилерійські стрільби до надводної цілі. Цікавими були навчання з надання допомоги ушкодженим кораблям. Підбиваючи підсумки навчань, командир загону українських кораблів – заступник головнокомандувача Військово-Морських сил України контр-адмірал Віктор Максимов наголосив, що проведені спільні тренування мають високу ефективність та сприятимуть якісній підготовці багатонаціональних сил до проведення морської акції з підтримки миру і протидії тероризмові. Крім того, 10-14 червня в порту міста Авґуста, в Сіцілії, відбулися водолазні навчання аварійно-рятувальних загонів та тренування водолазів з протипідводної диверсійної оборони. Вперше спільне навчання української і американської фльот „Сі бріз" було проведене в 1997 році в Україні. В 1998, 1999 та 2001 роках навчання „Сі бріз" також відбулися в Україні.

Посольство США підтримує доступ до Інтернету

КИЇВ. – Протягом останнього року в 34 публічних бібліотеках України було відкрито Інтернет-центри за програмою Відділу преси, освіти та культури Посольства США в Україні. Ця програма має на меті допомогу публічним бібліотекам України у наданні інформаційних послуг населенню, підтримку вільного і відкритого обміну інформацією, що є важливим для інтеґрування України у світову спільноту та проведення реформ.

Українці п'ють алкоголю менше всіх у Европі

КИЇВ. – Згідно з офіційним оцінюванням Всесвітньої організації охорони здоров'я, серед 39 країн Европи Україна вживає найменше алкоголю. Про це повідомив 14 червня на прес-конференції міністер охорони здоров'я України Віталій Москаленко. Згідно зі статистикою ВООЗ, в Україні щорічний рівень вживання чистого алкоголю (спирту) на душу населення становить до 2 літрів. Найбільше чистого алкоголю (12 літрів на душу) вживають жителі Люксембурґу. Як сказав міністер, Україна, за статистичними даними ВООЗ, посідає друге місце серед країн Европи за кількістю хворих на цукровий діябет. В Україні найбільше порівняно з 39 країнами Европи розповсюджені ішемічна хвороба серця, хвороби органів кровообігу, психічні розлади. В Україні є також однією з найкоротших коротких середня тривалість життя. Все ж таки, у 15 реґіонах України спостерігається тенденція до збільшення народжуваности, зокрема у Дніпропетровській, Чернівецькій, Рівненській. Водночас, від'ємним залишається рівень народжуваности у Криму, на Закарпатті.

Жінки в Україні заробляють на третину менше, ніж чоловіки

КИЇВ. – Середня заробітна платня жінок в Україні на 27 відсотків менша за середню заробітну платню чоловіків, зазначила голова Державного комітету у справах сім'ї та молоді Валентина Довженко 13 червня, коментуючи стан ґендерної рівности в Україні. Така різниця в оплаті праці існує не тому, що жінкам за одну й ту ж працю платять менше, ніж чоловікам, а тому що жінки частіше займають менш оплачувані посади. В освіті, медицині, культурі, які на сьогодні є найбіднішими галузями, жінки становлять близько 80 відсотків усіх працівників. В органах влади усіх рівнів 84 відсотків посадовців – жінки, але працюють вони службовцями нижчих ранґів. Серед першочергових завдань комітету В. Довженко назвала внесення проєкту закону про державні ґарантії щодо забезпечення ґендерної рівности.

НБУ розіслав банкам список причетних до терористичної діяльности

КИЇВ. – Національний банк України 12 червня розіслав комерційним банкам оновлений список осіб та організацій, причетних до діяльностиОсами Бен Ладена, руху Талібан, а також терористичної організації Аль-Кайда. Як повідомляє НБУ в телеграмі з посиланням на резолюцію Ради Безпеки ООН, усі банки повинні заблокувати рахунки та інші активи вказаних у списку осіб та організацій. У разі виявлення таких рахунків, або рахунків, на які вказані особи чи організації перераховували кошти, банк зобов'язаний негайно повідомити про це Службу безпеки України та НБУ. Список містить близько 200 осіб, у тому числі муллу Омара, а також 70 компаній та організацій.

Відкривається перший в Україні католицький університет

ЛЬВІВ. – Як стало відомо 12 червня, наприкінці червня у Львові відбудеться урочиста презентація першого в Україні Католицького університету. Він діятиме на базі Львівської богословської академії. Ідею створення Українського католицького університету вперше висловлено 1905 року на Віденському сеймі, однак лише тепер це бажання вдалося втілити в життя. Як повідомив ректор Львівської богословської академії о. Борис Ґудзяк, Католицький університет не конкуруватиме з іншими навчальними закладами Львова вже просто через те, що він завжди буде малим – там навчатимуться 20-25 осіб. Після ліцензування університет отримає приватний статус, однак всі документи, що видаватимуться, будуть державного зразка. Студенти платитимуть за своє навчання. Спершу діятиме лише один факультет – історичний, однак згодом заплановано відкрити ще три факультети.

За повідомленнями інформаційних аґентств

Віктор Медведчук – голова Адміністрації Президента України

Президент України Леонід Кучма (ліворуч) 14 грудня 1999 року у розмові з Віктором Медведчуком. *Фото з архіву УНІАН*

КИЇВ. – При кінці дня, 12 червня, Президент України Леонід Кучма призначив лідера Соціял-демократичної партії України (об'єднаної) Віктора Медведчука головою Адміністрації Президента України, до недавна на цій посаді був Володимир Литвин, тепер голова Верховної Ради.

Віктор Медведчук народився 7 серпня 1954 р. у селищі Почет Абанського району Красноярського краю (Росія). За його словами родина була депортована з України під час сталінських репресій. У 1978 році закінчив юридичний факультет Київського університету ім. Т. Шевченка. Доктор юридичних наук, з 1991 року - президент Спілки адвокатів України. З 7 жовтня 1998 року голова партії СДПУ(о). Народний депутат України другого, третього і четвертого скликань. В. Медведчук був заступником голови ВР України від липня 1998 р. до лютого 2000 р., і першим заступником голови ВР України від лютого 2000 р. по грудень 2001 р., аж доки ВР не проголосувала за те, щоб зняти його з цієї посади. В. Медведчук є засновником ряду підприємницьких структур, зокрема Українського кредитного банку, АТ „Футбольний клюб „Динамо-Київ", Міжнародної адвокатської компанії „Бі-Ай-Ем" (президент), Українського промислово-фінансового концерну „Славутич".

В колі українських політв'язнів колишнього СРСР В. Медведчук має сумнівну репутацію. У 80-их роках саме він був державою призначений адвокатом Василя Стуса і Юрія Литвина і мав їх юридично захищати. Обидва були засуджені до тривалих строків і передчасно померли в ув'язненні.

За матеріялами ЗМІ

Надзвичайний і Повноважний посол Російської Федерації в Україні Віктор Черномирдін, звертаючись до гостей на прийомі з нагоди Дня Росії в середу, 12 червня 2002 року у Києві, заявив, що україно-російські взаємини сьогодні розвиваються по висхідній, стратегічні взаємини держав тільки починають наповнюватися і їхнє наповнення залежить, насамперед, від керівництва двох держав.

Фото УНІАН

Українсько-польські переговори поки що безрезультатні

ЛЬВІВ. – Переговори між Польщею і Україною з питань відкриття меморіялу на місці польських військових поховань на Личаківському цвинтарі у Львові поки що безрезультатні.

Як повідомили у прес-службі Львівської міської ради, 18 червня під час другої розширеної зустрічі на митному переході „Краківець" українські та польські делеґації обговорювали вреґулювання проблемних моментів щодо відкриття „Цвинтаря орлят".

Українська сторона, за даними прес-служби, подала деякі пропозиції для вирішення спірних питань. У процесі переговорів з'ясувалося, що „польська сторона не була готова до такого перебігу переговорів і не змогла ці пропозиції належним чином оцінити", стверджують у прес-службі.

На думку деяких представників української делеґації, польська сторона також не змогла оцінити компромісні рішення, котрі закладені в ухвалі Львівської міської ради від 4 вересня 2000 року. Переговорні сторони попередньо дійшли до згоди про можливість додаткових консультацій на рівні науковців, істориків, громадських діячів.

Українська і польська сторона розійшлися впевненими у тому, що сторонам вдасться таки дійти до згоди під час наступних запланованих зустрічей.

Заплановане на 21 травня урочисте відкриття на Личаківському цвинтарі у Львові польських військових поховань – т.зв. „Цвинтаря орлят" – не відбулося. 16 травня депутати Львівської міськради підтвердили свою ухвалу від 2000 року про затвердження остаточного варіянту напису на братській могилі поляків на Личаківському цвинтарі: „Невідомим польським солдатам, що полягли за Польщу". Слова „героїчно" та „незалежність", на яких наполягала польська сторона, було викреслено.

30 травня Львівська міська рада ухвалила, що визначить форму і дату відкриття польських військових поховань на Личаківському цвинтарі після 31 липня. Згідно з ухвалою, на відкриття меморіялу на „Цвинтарі орлят" будуть запрошені Президенти України Леонід Кучма та Республіки Польща Олександер Кваснєвський.

УНІАН

Послання...

(Закінчення зі стор. 1)

сивши, що процедура імпічменту Президента „нам як демократичній країні потрібна", однак „так само потрібен і механізм, який дозволяв би Президентові розпускати парлямент у разі його недієздатности". Він наголосив, що лише створення дієздатної парляментської більшости дозволить ухвалювати закони „для роботи і реформування уряду", якщо ж такої більшости створити не вдасться, то, на думку Президента, „Україна залишиться з нинішньою системою формування і праці уряду".

Президент України Леонід Кучма наголосив, що державний бюджет на 2003 рік повинен бути прийнятий на новій податковій основі та запропонував депутатам ухвалювати податковий кодекс якщо не в цілому, то частинами.

Найважливішим завданням на найближчий період Президент України Леонід Кучма вважає підвищення співвідношення між розмірами середньої пенсії та середньої заробітної плати з 35 відсотків до 60-65 відсотків (тепер розмір середньої пенсії становить 30 відсотків від розміру середньої заробітної плати). Президент наголосив, що депутати повинні невідкладно розглянути два законопроєкти про державну і недержавну пенсійну систему.

Оцінюючи банківську систему України, Президент назвав її дуже слабкою. За даними Президента, Україна займає 119-те місце серед з 149 країн, що дістали оцінку за обсягами кредитування економіки.

Л. Кучма висловив думку, що багато в чому ситуація в фінансовій сфері залежить від управління державними фінансами і якости складання державного бюджету. За його словами, бюджет наступного року має бути реальним.

Президент також закликав уряд і Національний банк зробити все можливе для скорочення боргового навантаження на державний бюджет, яке наступного року потребуватиме виплати за зовнішніми позиками 1.6 млрд. долярів.

У зовнішній політиці Україні необхідно продовжити євроінтеграційні процеси, а також співпрацю зі своїми основними партнерами у зовнішньому світі. За словами Президента, такими партнерами для України є Росія, Польща, Німеччина і США.

Президент наголосив, що завданням ВР є прийняття законів, які гармонізують вітчизняне і европейське законодавче середовище. Зокрема, Президент відзначив важливість прийняття закону про боротьбу з відмиванням грошей, без якого Україна може виявитися ізольованою від европейського співтовариства.

Один з найважливіших пріоритетів української політики є евроатлантична інтеґрація, спрямування на реформування військового потенціялу відповідно до евростандартів.

Л.Кучма наголосив, що Україна готова йти до НАТО, хоча це – тривалий поетапний процес.

Україна висловлюється за створення зони вільної торгівлі, яка охоплювала б практично всю Західну, Центральну та Східну Европу, включаючи Україну, Росію та деякі інші країни пострадянського простору, сказав Кучма. Ця проблема набула особливої актуальности у зв'язку з розширенням Европейського Союзу.

Президент підкреслив, що Україна має розуміти, що попереднім кроком у реалізації цього завдання має стати набуття Україною членства у Світовій організації торгівлі.

Він висловився за поглиблення стратегічного партнерства з Республікою Польща. Він зазначив, що Україна високо цінує взаємини, які склалися у неї з Німеччиною. Він сказав: „Ми будемо активно розвивати наші взаємини зі США з урахуванням нових реалій світового ладу".

Л. Кучма зазначив, що особливого значення набуває всебічний розвиток і поглиблення взаємовигідних зв'язків з Росією. На його думку, така політика не лише не суперечить, а навпаки – доповнює прагнення України до поглиблення співробітництва та зближення з Европою.

УНІАН

АМЕРИКА І СВІТ

Р. Мюлер і Дж. Тенет звітували в Конґресі

ВАШІНҐТОН. – Керівники Федерального бюро розслідувань та Центрального розвідувального управління США – Роберт Мюлер і Джордж Тенет розпочали 18 червня свідчити в Конґресі. У перебігу закритих двотижневих слухань вони повинні будуть повідомити, чому розвідувальні відомства США не змогли попередити терористичні акції 11 вересня минулого року в Нью-Йорку і Вашінґтоні. Уряд Джорджа Буша цього ж дня запропонував Конґресові для обговорення законопроєкт про створення нового відомства – Департаменту безпеки країни, котрий об'єднає усі федеральні органи безпеки, крім ФБР та ЦРУ. Усі ці заходи розробляються у рамках нової політики Уряду Дж. Буша у сфері внутрішньої безпеки та боротьби з тероризмом.

Нова терористична акція в Єрусалимі

ЄРУСАЛИМ. – Внаслідок вибуху 18 червня в автобусі, що стояв перед світлофором, загинуло принаймні 19 осіб включно з самогубцею-бомбістом. Серед жертв багато дітей, які їхали автобусом до школи. Близько сорока громадян отримали поранення коли вибух розірвав автобус на уламки. Поліція в Єрусалимі попереджає, що у місті можливо перебувають інші самогубці-бомбісти. Відповідальність за вибух взяла на себе ісламістська організація Гамас, тоді як влада Палестинської автономії засудили акт насильства. Прем'єр-міністер Ізраїлю Арієль Шарон відвідав місце вибуху і, засудивши акт терору, поставив під сумнів ідею створення палестинської держави: „Ці жахливі вбивства потужніші за будь-які слова. Про яку палестинську державу може бути мова? Про що йдеться? Ці сцени, які ми бачимо є продовженням палестинського тероризму, з яким слід боротися, що ми і робимо".

Будують новітню „Берлінську стіну"

ЄРУСАЛИМ. –Ізраїль оголосив 16 червня про початок будівництва загороджувальної системи-стіни на кордоні уздовж Західного берега. Міністер оборони Біньямін Ель-Еліезер заявив, що загородження перешкоджатимуть палестинським терористам пробиратися в Ізраїль. Цією стіною будуть обмежені арабські землі в смузі Ґаза і на Західному березі Йордану. Загальна довжина системи траншей і огороджень із колючого дроту під напругою становитиме 110 кілометрів. Кожний кілометр коштуватиме приблизно 400 тисяч долярів. Ізраїльтяни сподіваються, що, відгородившись від поселень, з яких вийшла більшість бойовиків-самогубців, їм удасться зменшити ризик нових вибухів. Донедавна, незважаючи на ізраїльські пости й патрулі, кордон між Ізраїлем і Палестинською автономією був практично прозорим. По тому, як стіна буде збудована, цю дільницю кордону постійно патрулюватимуть ізраїльські прикордонники. Палестинці вважають, що, збудувавши таку „огорожу", ізраїльтяни дефакто анексують територію навколо Дженіну, Калькилії й Тулькарма. Міністер уряду Арафата Гасан Аль-Хатіб назвав дії ізраїльтян проявом расизму, оскільки загородження обмежать пересування палестинців, але не заважатимуть ізраїльтянам перетинати територію автономії.

Гамід Карзай обраний главою Афганістану

КАБУЛ, Афганістан. – Велика рада афганських старійшин, відома як Лойя Джиґра, 13 червня обрала Гаміда Карзая главою держави з величезною перевагою. Новий провідник визначив свої пріорітети на наступні 18 місяців перехідного уряду, заявивши, що невпинно працюватиме над викоріненням корупції та запровадженням демократичних реформ. Г. Карзай також додав, що наполягатиме, щоб міжнародні донори дотримали слова і надали кошти на відбудову Афганістану, на що потрібно великі гроші. За Х. Карзая проголосували 1295 делеґатів, а за його найближчу суперницю, єдину жінку-кандидата, лікаря Масуду Джалал – 171. Г. Карзай керуватиме Афганістаном аж до наступних демократичних виборів, які мають відбутись 2004 року. Генеральний секретар ООН Кофі Анан привітав обрання Х. Карзая президентом Афганістану. Це важливий крок до миру й стабільности, наголосив він. Тепер перед Х. Карзаєм стоїть нелегке завдання поширити урядову контролю на всю територію країни та збалянсувати мінливі реґіональні та етнічні інтереси в Афганістані. Лойя Джиґра далі обговорює створення тимчасового уряду та парляменту.

За матеріялми ЗМІ

США офіційно вийшли з Договору протиракетної оборони

ВАШІНҐТОН. – Сполучені Штати Америки 13 червня офіційно вийшли з, Договору про обмеження систем протиракетної оборони (ПРО) – ABM Treaty – від 1972 року. Цей крок дозволив США активізувати проєктування, випробування й розгортання нової системи протиракетної оборони. Президент Джордж Буш вважає, що після завершення „холодної війни" договір між США та Радянським Союзом від 1972 року підписаний тодішнім Президентом Ричардом Ніксоном і Леонідом Брежнєвим втратив актуальність. Він заважав створенню системи оборони проти можливих ракетних ударів з боку держав, які підтримують міжнародний тероризм, таких як Ірак, Іран та Північна Корея.

Про вихід США зі згаданого договору Білий Дім повідомив в чотирьох уступах офіційної заяви, не надаючи цьому великого значення. Тим часом Президент Дж. Буш і його дорадники постійно підкреслюють, що негайно після виходу США з ПРО започатковано переговори про зменшення ядерних арсеналів обидвох країн. Згадана домовленість, яка має назву „Договору Москви" та вигасає у 2012 році, коли обидві сторони знову зможуть свобідно збільшувати свої запаси, хіба що договір буде продовжено чи виправлено, була підписана минулого місяця Президентами США Джорджем Бушом і Росії Владіміром Путіном у Кремлі.

Тим часом, не гаючи ні хвилини, того самого дня – 13 червня Пентаґон провів успішне випробування у рамках нової програми протиракетної оборони. Ракета-перехоплювач, випущена з корабля американських військово-морських сил у Тихому океані, знищила на висоті ста миль над рівнем моря балістичну ракету-мішень, що стартувала з Гавайських островів. За словами військових, випробування було успішним і на думку Пентагону воно допоможе розробити протиракетні установки, які встановлюватимуться на кораблях і будуть достатньо потужними для того, щоб знищити міжконтинентальні ракети. Президент Буш закликав пришвидшити працю над проєктами протиракетної оборони, які, за його словами, потрібні Америці, щоб захиститися від терористів та небезпечних держав.

З уваги на це Росія більше не вважає себе пов'язаною зобов'язаннями з Договору СНО-2 (START-2), йдеться у офіційній заяві російського міністерства закордонних справ від 14 червня. Договір про подальше скорочення стратегічних наступальних озброєнь між Росією та Сполученими Штатами був ратифікований лише однією стороною – російською. У заяві міністерства закордонних справ Росії наголошується, що підстав для набрання чинности Договору СНО-2 не залишилося після того, як Сполучені Штати вийшли з Договору щодо ПРО.

Російські політики та військові експерти зустріли вихід США з ПРО неоднаково, заявляючи, що вони можуть і зуміють захистити свою країну від ядерного нападу, незважаючи на оборонні пляни Вашінґтону.

Х. В.-Ф.

Конференція католицьких єпископів США

ДАЛАС, Тек. – Крайова Конференція католицьких єпископів США 14 червня, після затяжних і болючих дискусій, ухвалила рішення, що у випадку звинувачення в сексуальному розбещуванні неповнолітніх, підтвердженому всебічним дослідженням, яке засвідчило звинувачення, священик згідно з канонічним правом буде усунений від виконування священичих обов'язків і, можливо, звільнений від Тайни священства. У випадку добре обґрунтованого звинувачення, але перед заключенням розслідування, священика буде усунено тимчасово від виконування священичих обов'язків. Рішення протирічить дотеперішнім практикам Церкви, що у випадку звинувачення не проводилося розслідування, а священика дуже часто переносили до іншої дієцезії, родині виплачували винагороду за біль і кривду заподіяну дитині. Нове рішення стало головною точкою – зобов'язанням всекрайової політики, з метою розв'язати існуючу нищівну кризу в Церкві, спричинену статевим зловживанням.

Єпископи стрималися від більш суворої пропозиції звернутися до Папи позбавити тих священиків Тайни священства. Позбавлення священичого сану є довготривалим процесом і може тягнутися роками в судах Ватикану. Цей компроміс дає єпископам можливість вирішувати поодиноко кожну справу та зробити висновок чи звертатися з нею до Ватикану.

Єпископ Вілтон Ґреґорі, президент Національної конференції католицьких єпископів, публічно вибачився в імені єпископів перед жертвами священиків-педофілів, їх, батьками, церковними діячами, вірними та нормальними священиками, чиє добре ім'я потерпає внаслідок скандалу.

Цей скандал розпочався у січні цього року, коли декілька дорослих чоловіків-католиків, колишніх вівтарних хлопчиків, відкрили ці найстрашніші сторінки свого життя з того часу, коли їх розбещували священики-педофіли. „Від свого власного імені та від імені всіх єпископів, я глибоко вибачаюся перед усіма тими, хто зазнав сексуального насильства з боку священиків або інших офіційних осіб церкви," – сказав єпископ В. Ґреґорі та підкреслив, що „ від сьогоднішнього дня ніхто, хто будь-коли вчинив статеве насильство над дитиною, не працюватиме у Католицькій Церкві в США. Крім того, він оголосив про сформування цивільної контрольної ради під керівництвом Франка Кітинга, губернатора штату Оклагома, котрої завданням буде стежити і перевіряти чи поодинокі єпископи та епархії дотримуються прийнятих на Конференції 10 основних правил.

Він, однак, не згадав про тих церковних ієрархів, які знали про злочини окремих священиків стосовно пастви, але покривали їх і замість повідомити поліцію, тишком-нишком перекидали педофілів із парафії до парафії, не попереджаючи вірних про новопризначених пастирів і про небезпеку, що вони її становлять для дітей.

Від часу спалаху скандалу, що спричинив найбільшу кризу Католицької Церкви в Америці за всю її історію, 250 священиків було відлучено від церкви і чотири єпископи пішли у відставку. У зв'язку зі скандалом також залишили свої посади єпископи у Польщі, Ірляндії, Канаді, Австралії та в африканських країнах.

Майже триста католицьких єпископів – учасників конференції - сиділи, мовчазні, слухаючи жахливі розповіді. Тим часом, біля готелю, де відбувалася конференція єпископів, демонстрували католики-миряни. Вони, зокрема, вимагали притягти до суду бостонського кардинала Лоу, якого звинувачують у захисті педофілів-священиків.

Х. В.-Ф.

У сенаті США відбувся перегляд фільму „Killing the story"

ВАШІНҐТОН. – 18 червня в одній з авдиторій Сенату США відбувся перегляд фільму „Вбити історію" („Killing the Story") про життя і смерть Георгія Ґонґадзе. Фільм виробництва телекомпанії Бі-Бі-Сі показували у США уперше. У жарґоні журналістів фраза „вбити історію" означає „зцензурувати" статтю, не допустити її до друку. За інформацією Мирослави Ґонгадзе, дружина Г.Ґонґадзе, американське громадське телебачення Пі-Бі-Ес (PBS) вже придбало права на демонстрацію фільму.

На зустрічі з глядачами виступив Олександер Єльяшевич. О.Єльяшевич перебуває у США, де готує позов на Президента України Леоніда Кучму, звинувачуючи главу держави в організації замаху на його життя. О. Єльяшевич також звернувся до відповідних установ США з проханням надати йому політичний притулок.

44-хвилинний документальний фільм „Killing the Story" було знято в Англії, Україні та США минулої зими. Фільм аналізує не лише обставини зникнення і слідства у справі Георгія Ґонґадзе, але також подає розвиток подій довкола плівок колишнього майора Державної служби охорони Миколи Мельниченка.

У фільмі журналістів Бі-Бі-Сі вміщено інтерв'ю з Президентом України Леонідом Кучмою, де він заперечує свою причетність до загибелі Г. Ґонґадзе. Про непричетність вищого українського керівництва до загибелі журналіста говорить і заступник генерального прокурора України Олексій Баганець.

УНІАН

КИЇВ. – Х з'їзд Соціялістичної партії України 15 червня одностайно переобрав Олександра Мороза провідником партії. У своїй промові О. Мороз (на світлині) підкреслив, що СПУ не досягла на минулих виборах результату, на який розраховувала. Він сказав, що результати останніх парляментських виборів стали „вироком" нинішній владі, оскільки за списки опозиційних партій, що „виступають за зміну існуючої системи влади", проголосувало три чверті виборців.

Фото УНІАН

Занепокоєння зволіканням України з роботами на об'єкті „Укриття"

КИЇВ. – Керівники Европейського банку та Асамблеї донорів Міжнародного Чорнобильського фонду під час візити до Києва 12 червня підтвердили, що серед донорів фонду зростає занепокоєння зволіканням України з виконанням робіт на об'єкті „Укриття" та з внесенням своєї частки фінансування цих робіт. Як заявив голова Асамблеї донорів Ганс Блікс, пляни фонду щодо завершення будівництва нового саркофагу 2007 року досі незмінні: „Ми сподіваємося надолужити згаяний час, хоча на збільшення фінансування від донорів тепер не варто розраховувати. Президент України запевнив нас, що всі організаційні питання – внесення Україною своєї частки фінансування, початок реалізації конкретних проєктів – будуть вирішені найближчим часом. Про це ми і доповімо донорам". Перші повідомлення про критику України інвесторами з'явились після останньої асамблеї донорів, що відбулася у березні цього року в Лондоні. Тоді від членів Асамблеї лунали не тільки вимоги провести авдит використання коштів, але й навіть пропозиції виключити Україну з фонду. Ганс Блікс каже, що такі розмови точилися в кулуарах, а не офіційно. Проте донори дуже серйозно ставляться до того, що запляновані роботи на об'єкті „Укриття" не виконуються.

В травні Президент України на нараді висловив граничне незадоволення тим, як Україна виконує зобов'язання стосовно побудови нового саркофагу над зруйнованим четвертим реактором Чорнобильської АЕС. Наразі донори Чорнобильського фонду дали згоду на виділення більше 700 мільйонів долярів на спорудження нового саркофагу. Половина цієї суми вже на рахунках фонду в Европейському банку реконструкцій та розвитку. Український внесок має становити 50 мільйонів долярів. Торік Україна не фінансувала роботи на об'єкті „Укриття", попри те, що це було заплянувано у державному бюджеті.

Бі-Бі-Сі

„Артур Андерсен" закривається

„Артур Андерсен", одна із п'яти найбільших і найповажніших авдиторських фірм у світі, закривається за вироком суду, що звинувачує фірму у затаюванні інформації від слідства у справі банкрутства фірми „Енрон". Вирок прозвучав 15 червня, і став першим кримінальним вироком в історії великих бухгалтерських фірм. Прокурор Е. Вайсман сказав, „що фірма „Артур Андерсен" знала, що державна комісія цінних паперів мала перевірити діяльність фірми, але фірма заздалегідь знищила докази праці з „Енрон". В цьому їх звинувачували й визнали винними". У жовтні минулого року працівники компанії „Артур Андерсен" знищили документи, пов'язані з компанією „Енрон", яка проходила через процедуру банкрутства, найбільшого в історії США.

Радіо „Свобода"

Автономія...

(Закінчення зі стор. 1)

ші проблеми. Йдеться передусім про справедливіший розподіл повноважень та благ між центром і реґіонами, оскільки надмірна централізація та концентрація влади гальмує розвиток країни загалом, а особливо її окремих реґіонів. А це, в свою чергу, веде до їх деґрадації.

„Захист інтересів одного або декількох кланів розтоптав громадянина і підприємця", – пише в „Ї" Тарас Возняк. Ображає „західняків України" й те, що влада у Києві не визнає героями ветеранів УПА та інших українських формацій, що воювали проти Червоної Армії. Спробу івано-франківських депутатів віддати данину пам'яті ветеранам дивізії „Галичина" або незгоду львівських депутатів з відкриттям „Цвинтаря Орлят" потрібно також сприймати як вияв реґіонами України позиції, відмінної від позиції офіційного Києва.

Майбутній федеративний устрій України видається неминучим – дуже різні в ідейному, економічному і культурному пляні реґіони, що складають цю державу. Практично вже сьогодні Україна функціонує як федерація – тільки неформально. Розвинена „сіра зона" та корупція ведуть до того, що схід, захід, південь і центр насправді керуються та розвиваються за своїми власними, тільки там діючими принципами і правилами, підкуповуючи Київ відповідними подаяннями та забезпечуючи потрібні владі результати виборів. Автори надрукованої в „Ї" доповіді „Макрореґіоналізація України" пишуть, що „правдивий образ соціяльно-економічного розвитку України можна побачити в територіяльній різнорідності: шість міст-центрів, що давно виділилися – Київ, Донецьк, Львів, Дніпропетровськ, Одеса і Харків".

Кожний з цих реґіонів відрізняється економічним потенціялом, розміром території та величиною населення, що там мешкає, демократичними традиціями та культурою. Якщо у Львова є амбіції будувати громадянське суспільство, вільний ринок та рухатися до Европи, то донецький клан вже побудував для себе заснований на авторитаризмі олігархічний капіталізм. Кожний з реґіонів зацікавлений в збереженні своєї відмінності в межах автономії. Такою є дійсність в Україні. Її залишається лише формалізувати.

Львів, що виривається уперед

Чому ж осуджують тільки галицький сепаратизм? Справа в тому, що Львів завжди був хлопчиком для биття, оскільки завжди біг попереду автомобіля. У Львові ще до проголошення української незалежности на виборах до органів місцевого самоврядування в 1990 році перемогли антикомуністи. Львів почав повертати святині Греко-Католицької Церкви ще до того, як були прийняті формальні рішення щодо цього. З львівських шкіл прибрали російську мову як обов'язковий предмет, почавши тим самим свою власну освітню реформу. Зараз, знову першим, Львів починає публічну дискусію на тему федералізму, нервуючи тим самим владу у Києві, яка, природно, хоче керувати такими важливими проблемами. Київ намагається зробити все, аби стримати або марґіналізувати це явище – то лякає галицьким націоналізмом, то підсовує версію, що за цим криється рука Москви, то говорить про групу несповна розуму диваків.

Що з цього вийде, ніхто сказати не може. Все залежатиме від розвитку ситуації в самій Україні. Якщо Київ зробить помилки, то ідеї галицького сепаратизму можуть потрапити на сприятливий ґрунт, перейшовши з інтеліґентсько-елітарної сфери до масово-суспільної. Такою помилкою може стати, наприклад, обширна інтеґрація з Росією та Білоруссю. За даними досліджень громадської думки, при такому розвитку подій найбільша група галичан – 40 відсотків – декларує готовність боротьби за відокремленість своєї малої вітчизни (11 відсотків – за автономію, 29 – за незалежну державу).

Оскільки дослідження охоплюють тільки дорослих, важко сказати, що про це думає молодь. Адже це сьогоднішні діти пишуть на стінах міст гасла (використовуючи при цьому латинські букви) „Nezaleznist Halycyni".

Володимир Павлів

Стаття вперше була надруко-вана польською мовою в ч. 24, 2002 р. польського журналу „По-літика". Передруковується з дозволу.

Насамперед – служити народові

Шість фракцій, утворених у новообраній Верховній Раді України, визначилися з керівництвом комітетами парламенту. Не зважаючи на те, що бльок В. Ющенка „Наша Україна" під час березневих виборів не мав рівних за рівнем популярности серед населення, структури лівих і пропрезидентських бльоків виявили більше організованости і спромоглися очолити більшість комітетів у Верховній Раді. В числі голів комітетів, наприклад, є колишній перший секретар Центрального комітету Комуністичної партії України Станіслав Гуренко, колишні провідники регіональних комітетів цієї партії і комсомолу Станіслав Ніколаєнко, Петро Цибенко, Анатолій Матвієнко, навіть з Центрального комітету КПСС – Георгій Крючков. Здавалося б, не дуже близький до державотворення комітет з питань спорту очолила Катерина Самойлик – колишня викладач Вищої партійної школи при ЦК Компартії Україні.

Але, зрозуміло, на одинадцятому році незалежної України політичне минуле її діячів може не відігравати першорядної ролі, бо де набрати в посткомуністичній Україні 450 депутатів без комуністично-комсомольського минулого?

Значно прикметнішим виглядає висунення на провідні посади у парляменті осіб, здатних забезпечити спокійне існування президентської адміністрації до кінця її повноважень, захистити Леоніда Кучму від імпічменту.

Чи не для цього після деяких маневрів Володимир Литвин пересів з крісла керівника Адміністрації Президента на місце голови Верховної Ради? Чи не для цього провідництво у парляменті перебрали пропрезидентський бльок „Єдина Україна" і СДПУ(о), які під час виборів разом набрали не більше 17 відсотків голосів? Щоб досягнути свого, було використано адміністративний тиск, щедрі обіцянки. Ця політична група спробувала посилити свій вплив на Верховну Раду ще й шляхом перебрання проводу у провідних комітетах .

Зроблено важливі кроки до того, щоб парлямент перетворити на ще один слухняний відділ Адміністрації Президента. Не випадково й сам Л. Кучма у посланні до Верховної Ради закликав почати співпрацю „з чистого аркуша" і відразу ж запропонував створити механізм розпуску „недієздатного парляменту". А може, неслухняного?

Проте вибори вивели до Верховної Ради значне число потужних політиків, які претендують на ролю провідників нації і держави. Їхнє протистояння один проти одного чи проти Президента означає, що законодавчий орган молодої держави перетворюється на арену політичної боротьби.

Усе ж варто народним депутатам подумати про те, що їх обрано передовсім не для особистої кар'єри, а щоб служити народові, творити закони, здатні забезпечити розквіт України, які відповідатимуть очікуванням виборців. Звісно, опозиція, яку представляють прихильники Віктора Ющенка, Юлії Тимошенко і Олександра Мороза, повинні уважати, щоб парлямент не став слухняним знаряддям у реалізації тактичних плянів Президента, але усі разом повинні б дбати про забезпечення правової основи піднесення економіки і розквіту української держави.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про короля мафії і журналістів

Здається, що в останніх днях не було людини в США, яка б не оглядала величного похорону короля американської мафії Джана Ґоті із пишними квітковими прикрасами та сотнею дорогих автомобілів. Здається, що такого похования годі й сподіватися славним кіноакторам чи артистам театрів чи провідним політичним діячам. Але... дочекався такого похорону саме Джан Ґоті, який останні роки свого життя перебував у американській в'язниці, як звичайний злочинець, котрий крав гроші, замовляв вбивства людей, був ватажком мафіозів – однієї із найбільш злочинних угруповань.

Ба, ми не тільки мали нагоду на кожному телевізійному каналі оглядати цей „королівський" похорон, але також дослівно у кожній американській газеті, у кожному журналі читати вичерпно про життя і вчинки померлого на звичайну недугу рака, яка вбиває тисячі пересічних людей в цілому світі.

Отже, усі ми, хотіли того чи ні, довідалися в останніх днях про життя Джана Ґоті, про усі його нечесні вчинки, про те, як він умів видавати доручення на вбивства своїх супротивників, як умів здобувати нечесними способами мільйони долярів. Чи не може у декого викликати подив інформація, що цей же Дж. Ґоті „збирав" у 1980-их роках річно 500 мільйонів долярів, що завдяки його організації велика ньюйоркська ґанґстерська родина здобула силу і майно на терені США? Не менше може здивувати, що йому вдалося звільнитися від присуду за доведені злочини завдяки тому, що як судді, так й інші відпоручники „права і порядку", брали від Ґоті хабарі.

Все це, як безкінечні описи „королівських" поховань, в яких стільки було просто багатства і величі, подали нам до відома вичерпно та широко американські журналісти у всіх засобах масової інформації. І саме тут постає запитання: чому так діється? Чи приносить хвалу та честь журналістам, коли вони потуряють так сильно прагненню читачів до сенсації, до розповідей про злочинний світ? Чому треба було аж так багато і вичерпно писати та говорити про далеко нечесну людину, а то й злочинця, яким був Дж. Ґоті? Чи надається така ж увага чесним людям, що зробили справді щось доброго в житті?

Чи така настанова до злочинного світу не підсилює рішенню молоді йти слідами таких типів як Ґоті, чи раніше Люціяно чи інші? Мимоволі тут насувається порівняння із представником українського журналістського світу Г. Ґонґадзе, який загинув саме за виступи у пресі проти злочинів, які поширені в Україні, так і в Америці – а це підкупи „відмивання" нечесно здобутих грошей та політичні вбивства.

Ґонґадзе став жертвою української „мафії", з якою пробував боротися і з якою пробують безуспішно давати собі раду у політичному світі сьогоднішньої України. Чи жив би він сьогодні, коли б не уживав журналістського пера до боротьби з українською мафією? А водночас Георгій Ґонґадзе досі ще не мав жодного похорону, навіть найпростішого.

Ми свідомі, що американська журналістика має свої закони, може відмінні від українських, але все ж видається, що чесність в журналістиці повинна стояти, як одна із перших точок журналістичної етики. Тільки, щоб ця етика була панівною на цілому світі...

О-КА

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор –Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

Помер постійний дописувач „Свободи" Валентин Стадніченко

Сумна звістка надійшла з Німеччини: 25 травня в Любеку помер постійний дописувач і щирий приятель нашого тижневика Валентин Стадніченко. Майже щотижня редакція отримувала від нього дописи, присвячені становленню незалежної української держави. Останній з них „До земляків – з увагою і любов'ю" побачив світ 7 червня, коли його автор вже відійшов з життя. Дружина Покійного – Ліза Стадніченко, виконуючи його волю, попросила перевести передплату „Свободи" на адреси молодіжної установи в Україні, що й було зроблено.

Редакція висловлює щире співчуття дружині Покійного Лізі і їхнім дітям з приводу важкої втрати.

Редакція

Шановні читачі!

Якщо ви хочете своєчасно вмістити у „Свободі" статті про події громадського життя, які відбулися за місцем вашого проживання, просимо надсилати їх до редакції негайно, впродовж двох тижнів після їхнього проведення. Заклики, звернення, повідомлення щодо подій, які мають відбутися, просимо надсилати не пізніше, як за три тижні до їх проведення.

Для прискорення пересилання матеріялів можна користуватися електронною поштою. E-mail редакції: svoboda@att.net

З питань опублікування у „Свободі" жалібних повідомлень і некрологів просимо звертатися до керівника відділу оголошень і реклями Марійки Осціславської. Тел.: (973) 292-9800, дод. 3040.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

ВІДГУК НА 35-ТУ КОНВЕНЦІЮ УНСОЮЗУ

Кажу це від імені „четвертої хвилі"

Нещодавно я мав честь і приємність бути делегатом 35-ої Конвенції УНСоюзу в Чикаґо, де протягом чотирьох днів вирішувалися дуже важливі питання діяльности цієї організації і української громади взагалі. Це була моя перша Конвенція, як члена УНСоюзу, тому я мав різні відчуття: приємні і неприємні, цікаві і нецікаві. Кажу це від імені „четвертої хвилі" іміґрації, до якої сам належу і яка була каменем спотикання на конвенції – хвилі, про яку багато говорилося впродовж чотирьох днів, але так нічого конкретного і не вирішилося, щоб покращити співпрацю з нею. Звернімо свої погляди до наших знаменитих людей – вчених, політиків, музикантів, мистців, поетів, громадських діячів і провідників. Вони жили і діяли під єдиним гаслом: „Єднаймося!". І всі ми віримо, що тільки у єдності є сила і слава.

Я був організатором і багатолітнім головою клюбу новоприбулих „Ватра" у Сант-Кетеринс, Онтаріо. Це була велика група освічених, веселих, готових допомогти усім дівчат і хлопців, може, не настільки свідомих, як наша старша іміґрація, але розумних і діяльних людей. З перших же днів більша частина з нас влилися в ряди діючих українських організацій в Канаді. Ми були бажаними до того часу, доки фінансово і фізично допомагали нашим організаціям і школам. Не одну сотню долярів ми подарували нашим школам, СУМУ, Пласту, нашим церквам. Не одну годину фізичної праці ми затратили, щоб допомогти привести до порядку наші установи. І ми не просили жодної похвали чи медалей за це. Але коли ми почали висловлювати наші думки, наші ідеї щодо покращення праці організацій – тут ми натрапили на глуху стіну. Я прошу вибачення у тієї частини українців, які розуміють нас, наші думки і почуття, і підтримують нас, я кажу про ту більшу частину, яка не хоче нас розуміти і навіть слухати.

Шановні старші іміґранти, з того часу, як ви покинули батьківщину, минуло багато десятиліть. Тепер вже XXI століття, тож думаймо і працюймо згідно з вимогами часу. Що є злого в тому, до чого закликав на Конвенції Михайло Савків, голова УККА? Я з відвертістю стверджую, що він говорив і від нашого імені, від імені „четвертої хвилі". Все, до чого він закликав, – це єднання. Тим більше, що він говорив від імені ваших дітей, синів і онуків. Адже до них ви повинні мати довір'я передусім.

Шановні старші українці! Низький уклін вам за те, що ви збудували і залишаєте для нас церкви, культурні центри, нашу рідну українську мову, наші українські національні традиції. Тепер допоможіть нам допомогти вам зберегти все надбане вами.

Адже тільки об'єднані ми будемо мати силу зберегти нашу Союзівку, „Верховину", Сумівську оселю, наші церкви, нашу мову, нашу духовність.

Ігор Кобіл,
Сейнт Кетринс,
Онтаріо, Канада

Очі, сповнені тепла

Рік тому, 22 червня 2001 року, відійшла у вічність багатолітній редактор „Свободи" Людмила Волянська.

Вже рік минає, як серед нас немає незабутньої Людмили Волянської – відданої серцем і душею патріотки, котра ціле своє життя присвятила для України. Я вважаю, що мені дуже пощастило в житті, що я мала щастя запізнатися, хай лише заочно, з цією незвичайною людиною. Завдячую насамперед цим, редакції „Свободи". Одержавши першу листівочку від пані Людмили в 1998 році, я відразу була зачарована цією незвичайною жінкою! Я одразу за її теплими словами розгледіла дивовижну душу цієї неординарної жінки. Відчула серцем її доброту, щедрість, високий патріотизм. Вона не жила для себе, а віддавала все життя для своєї України.

Пані Людмила стала прикладом для мене. Я вчуся її життям, як любити і служити Україні, рідній землі... Вона ж бо народилася й зростала на берегах нашого Дніпра.

У мене нема можливости покласти китицю квітів на її могилу. Нехай же оці поетичні рядочки стануть квітами від мене.

На кожній фотосвітлині пані Людмили, які я маю, мене вражають її очі – прекрасні, глибокі, родинні...

Я побачила очі –
в них така доброта!
Зазирнула в ті очі –
сонця в них висота!
Співчуття до стражденних
така глибина,
Що зігрітій людині
не сягнути їх дна.

Віра Оберемок,
с. Русалівка на Черкащині

Цікава, змістовна газета

Я одержав два примірники газети „Свобода" з моїми віршами. Дякую вам дуже. Газета цікава, змістовна.

Передплатити її я не маю можливості: якщо перевести вартість передплати на наші гривні, то це буде моя платня за 2–3 місяці. Тому зрозумійте мене правильно, якби я мав можливість, то обов'язково передплатив би вашу газету, а читати її дуже хочу.

Микола Ясененко,
с. Любомирка,
Кіровоградської обл.

Від редакції: запрошуємо читачів „Свободи" зробити подарунок поетові з України і передплатити для нього „Свободу". Повна адреса М. Ясененка: вул. Шкільна, 56, с. Любомирка, Олександрівський район, Кіровоградська обл., 27316 Україна.

Передплатили газету для вчительки

У „Свободі" (ч. 21) було вміщено листа вчительки Наталії Кушнір з села Світлогірського на Полтавщині до письменника Василя Барки, у якому, зокрема, вона висловила бажання постійно читати тижневик.

Після цього голова Комітету допомоги Україні „Приятелі руху" д-р Роман Ричок надіслав чека на 110 дол. Це дворічна передплата „Свободи".

Щиро дякуємо!

Редакція „Свободи"

В Зелені свята вклонімося героям

Коли навколо нас квітне весна, коли вона в повній своїй величі та красі прославляє Творця неба та землі, Українська Церква святкує Зіслання Святого Духа або, як кажуть в народі, Зелені свята. З 1940-их років в нашій громаді рівночасно відзначається і День Героїв – день вшанування пам'яті усіх тих, хто життя своє віддав за честь і волю українського народу.

Колись на рідній землі Зелені свята зі своєю давньою символікою були днем містичного єднання живих і мертвих. Вже з надвечір'я свят усі наші хати, ворота, стріхи, могили та хрести коло церкви і на цвинтарях чи при дорогах люди замаювали зеленим галуззям, що було символом надії, символом вічного життя, а також символом всеукраїнської жалоби. Любов до Батьківщини – це найцінніша, найшляхетніша прикмета, що нею Всевишній Творець сповнив людське серце та всі наші відчуття і змисли.

Жертовна любов до України спалахнула у слушний час полум'ям національної революції, була тією пориваючою силою, яка кидала у вир нерівної боротьби революціонерів українського підпілля УВО, ОУН, СВУ, СУМ та воїнів безсмертної УПА.

Як для нас немає в чужому світі другого Дніпра, так немає кращих героїв за наших. Вони для нас святі, а тому шануймо їхню пам'ять і йдімо їхніми славними слідами, бо лише боротись – значить жить.

Осип Панчишин,
Чикаґо

Цих книжок ще не маємо

Музей „Кобзаря" дякує усім добродіям, які на заклик, вміщений у „Свободі" (ч. 13) надіслали нам багато видань творів Тараса Шевченка. У нашому зібранні ще бракує таких книг: Василь Барка „Правда Кобзаря", Нью-Йорк, „Пролог", 1961; „Ілюстрована Шевченківська бібліотека", видана накладом „Канадійського фармера" у Вінніпеґу в 1917 році; повне зібрання творів Т. Шевченка за ред. Павла Зайцева, Варшава-Львів, 1934-1936. Якщо хтось має можливість подарувати музеєві ці видання, будемо дуже вдячні за таке збагачення фондів єдиного у світі музею Шевченкових книжок. Наша адреса: вул. Байди Вишневецького, 37, 18000 Черкаси.

Надія Царук,
науковий працівник музею,
м.Черкаси

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

День батька на Союзівці

КЕРГОНКСОН, Н. Й. – 16 червня на відпочинковій оселі УНСоюзу Союзівка, при чарівній погоді, відбулось свято, присвячене Дню батька. Зранку його учасники взяли участь в Божественій Літургії, відслуженій у Церкві Пресвятої Трійці. Потім відбувся урочистий полуденок, після якого у залі „Веселка" понад 250 гостей оселі побачили святковий коцерт.

На початку концерту, від головного уряду УНСоюзу, головний секретар Марта Лиско привітала присутніх, зокрема батьків, а також тих, хто саме мав дні народження чи іменини, ювілярів, секретарів відділів, гостей з України. Серед гостей також був присутній член головного уряду, радний Евген Осціславський.

У концерті взяли участь Заслужений артист України Ярослав Гнатюк (баритон) і його дружина Світлана (піяно), які виконали ряд популярних українських пісень, а також пісню самого співака, тріо Ірина Гречко, Алла Куцевич, Галина Цеховська (вокал, бандура, гітара) чарували присутніх мелодійним співом, поетеса Оксана Булах читала власні вірші, присвячені Україні і батькові.

Л. Хмельковський
(текст і фото)

Співає тріо: Ірина Гречко, Алла Куцевич, Галина Цеховська.

Наймолодша учасниця свята прийшла з мамою.

Учасники концерту Світлана і Ярослав Гнатюки.

Багатьом сподобалась скульптура „Кентавр" мистця з України Андрія Горвача.

Група учасників свята біля головного будинку оселі.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Що сталося з церквою у Полтаві?

Про захоплення УПЦ Московського патріярхату Свято-Миколаївської церкви у Полтаві, „Свобода" повідомила у ч. 24. Від полтавської журналіски отримали розповідь свідків подій:

Марія Гринь, постійна прихожанка церкви:

26 травня як завжди у неділю, я прийшла на службу. Але її чомусь відправляв не настоятель парафії о. Стефан, а інший священик в оточенні шести невідомих духовних осіб. Втім, усе стало зрозуміло парафіянам, коли була проголошена молитва за Володимира Сабодана та єпископа Филипа, які належать до УПЦ МП. Частина віруючих на знак протесту хотіла вийти з храму. Але півтора десятка молодих людей, що приїхали на мікроавтобусі з київськими номерами, заблькували вхід до церкви, не даючи змоги вийти з неї і на очах у міліцейських чиновників та представника відділу у справах релігії обласної державної адміністрації побили українських священиків, які намагалися зайти до храму. Отець Григорій Кислий потрапив до хірургічного відділення лікарні. Рішення про перехід до іншої конфесії повинно ухвалюватися загальними зборами парафіян, а таких проведено не було. Людей обурило інтерв'ю, яке (уже колишній) голова релігійної громади Свято-Миколаївської церкви Сергій Знаменський і колишній настоятель храму о. Стефан (уже знятий з цієї посади розпорядженням Патріярха Філарета) дали на телебаченні.

С. Знаменський заявив, що УПЦ КП не визнана світовим православ'ям. Отець Стефан заявив, що три роки тому він був перерукоположений колишнім полтавським єпископом Феодосієм, тобто присягнув московській церкви, продовжуючи молитися за українську. Парафіяни хочуть запитати у С. Знаменського, куди поділися їхні пожертви і кілька десятків тисяч гривень спонзорської допомоги, які голова обласної „Просвіти" і НРУ Микола Кульчинський отримав від підприємців та діяспори на реставрацію древнього храму.

Секретар епархіяльного управління УПЦ КП **о. Микола Храпач**:

– Свято-Миколаївська церква – не лише пам'ятник архітектури XVII століття, а й символ українського духу, бо найдовше трималася за часів войовничого атеїзму – служба у ній велася українською мовою аж до 1946 року. Місцева влада демонструє прихильність тільки до московської церкви, морально і матеріяльно підтримує лише її. Священики питомо української церкви масово скаржаться на те, що в їхні парафії приїздять місіонери від Московського патріярхату, твердять про неканонічність української церкви, залякують віруючих, паплюжать Патріярха Філарета. Заступник відділу у справах релігій обласної державної адміністрації Вячеслав Переварюха, визнав, що семеро московських священиків передчасно почали правити у Свято-Миколаївській церкві.

Людмила Кучеренко,
журналіст
м. Полтава

Хто не любив Леніна?

Спогад Ольги Ґаховської „Сталін і його тінь" („Свобода", ч. 19) заохотив мене написати про дитинство моєї доньки. У квітні 1970 року в дитячому садку Тернополя, який відвідувала моя семирічна доня, відзначали 100-річчя від народження Леніна. Завідуюча почала свою розповідь про всенародну любов до Леніна, аж раптом промова перервалася, бо моє щире дитя підняло високо ручку:

– Я знаю, хто не любить Леніна! Це – моя мама!

Такий зчинився галас!

– Не може бути! Ти щось не зрозуміла! Хіба мама могла б таке дитині сказати!

– Та вона не казала, – пояснила доня. – Я сама знаю, бо як вона приходить з роботи, то вимикає радіо і каже: „Ох і набридла ця брехня!".

Коли я прийшла по дитину, то виховательки навперебій все те розказували і дуже просили, щоб я була у розмовах з дитиною обережною. А воно, бідне не знало, в чому винне.

Люба Стасишин,
Елкрідж, Мд.

Як мене знеохотили до піонерства

У „Свободі" (ч. 22) був надрукований лист Д. Яременка „Сповідь колишнього комсомольця", який нагадав мені власне дитинство.

Я походжу з Чорткова і хочу поділитися спогадами про те, як в УРСР виховували дітей на гідних членів комсомолу. Мій батько Василь Шмата був начальним директором Окружного союзу українських кооператив і членом надзірної ради цього союзу у Львові. За більшовиків він був два рази арештований і тому вже не забороняв мені стати піонером. Працював сторожем магазину.

У 1940 році мені було 11 років. Я вчився у школі коло замку. До школи я ішов попри греко-католицьку церкву на Вигнанці. У школі одну клясу замінили на „червоний куток", а дітей заохочували стати піонерами.

Одного разу, йдучи до школи, я зайшов до церкви помолитися. Це побачив хтось з моїх товаришів і доніс до піонервожатої. Як давали мені червону хустку і шлюфку з металю, на котрій були намальовані п'ять полін дров і три язики полум'я (нас вчили, що це п'ять частин світу, котрі горять полум'ям Третього Інтернаціоналу), то піонервожата не карала мене за те, що я ходив до церкви. Але вона сказала, що релігія – це опіюм народу та дала мені вірш, котрий я мав вивчити напам'ять і сказати на наступних сходинах піонерів. Піонервожата також запитувала у мене, чи тато щось говорив мені про радянську владу, про Сталіна і комуністичний рай? Але мене попередили батьки, щоб про те, що говориться в хаті, нікому не розповідати. Запитання піонервожатої і той вірш, на щастя, знеохотили мене до співпраці, відкинули від піонерства.

Богдан Данко,
Нью-Гейвен, Кон.

Злива приємних вісток

Після опублікування мого листа в „Свободі" (ч. 15) з проханням надіслати матеріяли про Тодося Осьмачку, 92-річний М. Бігус з Онтаріо та Адольф Гладилович з Монреалю надіслали мені свої спогади, а М. Б. Бігус зробив копію з часопису „Листи до приятелів" (1963, кн. 1–2), де був видрукуваний виступ Ю. Стефаника за підписом Юрій Гаморак. Статтю Юрія Стефаника надіслала мені також редактор „Свободи" Ольга Кузьмович. Петро Матула подав адресу киянина Сергія Козака, який видав 1998 року в Дітройті книжку „Живий Осьмачка". Ось така злива приємних звісток після моєї скромної публікації в „Свободі". Окрім того, від самої редакції я дістав текст спогаду О.К. (Оксани Керч), опублікований у „Свободі" 17 жовтня 1962 року, як також число „Свободи" від 12 квітня зі своєю заміткою. Прошу висловити щиру подяку всім журналістам, причетним до цього. Таким чином, на сьогодні я маю тексти 20 осіб, які знали Т. Осьмачку, й спілкувалися з ним.

Зацікавлення моє Осьмачкою невипадкове. До 100-річчя з дня народження Валер'яна Підмогильного я упорядкував і видав збірник „Нащадок степу. Валер'ян Підмогильний у спогадах сучасників". А. Підмогильний і Т. Осьмачка були літературними побратимами, членами однієї літературної організації. Саме Підмогильний намовив Осьмачку зайнятися перекладами Шекспіра, про що з вдячністю згадував сам Тодось Осьмачка.

Микола Чабан,
м. Дніпропетровськ

Готуємось до свята Г. Сковороди

Нинішнього року в Україні відзначатимуть 280-ліття від дня народження славетного українського філософа, гуманіста, поета і просвітника Григорія Сковороди (народився 3 грудня 1722 року).Святкування відбудуться у Києві, Харкові, на Полтавщині, де народився Г. Сковорода, в інших місцях. Готується до цієї події й Історико-філософське товариство ім. Григорія Сковороди у Річмонді, яке існує вже 15 років. 17 лютого було переобрано управу товариства. 25 осіб налічує перелік почесних членів товариства, в числі яких Архиєпископ Антоній, Посол України в США Костянтин Грищенко, письменник Іван Дзюба, професори В. Брюховецький, М. Кашуба, І. Стогній, інші представники України, американці – проф. Д. Гарт, книготоргівельник Д. Ґанет, правник Д. Ковен, представники української діяспори М. Французженко, У. Дячук та інші.

Григорій Приймак,
секретар товариства,
Річмонд, Вірджінія

Чому автор забув про УГКЦ?

У „Свободі" з датою 3 травня я прочитала статтю Михайла Гереця, голови Українського православного товариства св. Андрея Первозваного „Найбільші цінності України під загрозою". У ній автор пише про новий указ Президента України, цитую: „Влада вирішила відновити справедливість у майнових стосунках з церквами і віддати церквам в користування навіть історико-культурні пам'ятки, які раніше не підлягали поверненню". Далі автор допису пише: „Беручи до уваги, що досьогодні українська влада фаворизує лише Церкву Московського Патріярхату в Україні, а щодо українських Церков – УПЦ КП та УАПЦ – веде дискримінаційну політику, указ Президента дає підстави до тривоги".

Я вповні погоджуюся з шановним автором – це наставлення Президента України та інших членів його уряду до Московської Церкви, фаворизування її справді дає підстави для тривоги, але мене дуже вразило, що автор зовсім забув про УГКЦ, зігнорував її. Українська Греко-Католицька Церква в Україні – одна з найбільш переслідуваних, нищених і дискримінованих совєтським режимом і тільки при Божій помочі та великій жертвенности і мучеництві членів цієї Церкви вона в підпіллі вижила і вийшла в ореолі святости і слави на волю. Також вона чисельно і якостево стоять між першими Церквами в Україні. Тому дивна така „забудькуватість" щодо неї.

У тому самому числі „Свободи" я читала статтю Верховного Архиєпископа УГКЦ Любомира Гузара, в якій він особливо звертає увагу на „символ єдности нашого народу" – собор св. Софії в Києві. Він реферує звернення Синоду єпископів Київсько-Галицької Митрополії УГКЦ до Президента України в тій справі: „Цей собор є духовним символом єдности та святинею особливого ранґу для всього українського народу. Він повинен бути переданий Патріярхові Української Церкви, коли усі православні і католицькі вірні, корені яких сягають Володимирового хрещення, повернуться до первісної єдности первопочатків християнства в Україні, і коли в них буде один Патріярх. Українська держава повинна зберігати цю святиню у своїй власності до того щасливого моменту". Думаю, що така розв'язка справи є дуже правильна і повинні її підтримати усі патріотичні українські Церкви. Тому нам треба ревно молитися до Господа за єдність, аж поки Господь не вислухає нас.

Марія Лозинська,
Нью-Йорк

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Чи ми гідні пам'яті героїв?

ПАРМА, Огайо. – 19 травня біля меморіялу загиблим героям України (воїнам УПА) відбулася Панахида, яку відправив о. Северин Ковалишин і о. диякон Михайло Кулик. Меморіял знаходиться на цвинтарі свв. Апостолів Петра і Павла.

Важливою частиною цієї відправи стала наука-проповідь о. С. Ковалишина. Схиляючи голову в скорботній молитві пригадував отець тих, хто віддав своє життя за волю рідного краю, хто склав свій молодий вік й талант на вівтар свободи, як жертву досконалої любови до свого краю, до своєї Церкви. І саме вони – полеглі смертю хоробрих, мученики знедоленого народу, питають нас сьогодні: чи гідні ми їхньої, пролитої за нас крови; чи гідні ми називатися українцями й чи з гідністю несемо це святе ім'я; чи спромоглися ми зберегти і передати дітям та внукам великі ідеали українства... Присутність сумівської молоді підкріплює нас на дусі, даючи наснаги і віри в українське майбутнє в Америці, в нове покоління, яке, зрісши на морально-християнських та національних засадах, зможе гідно репрезентувати наші громади.

Отже, ми, сини великого народу, об'єднаймося, лишаючи поза ду індивідуальні амбіції. Виховуючи наших дітей та з'єднуючись, ми станемо реальною силою. Лише за цих двох умов будемо мати ми наших представників у владі на рівнях міста, стейту, Америки, які б відстоювали права своєї спільноти... Лише за цих умов поміч Україні стане повноцінною, не обмежуючись до пересилання пакунків, а виходячи на якісно новий рівень – державних програм допомоги, нових технологій, економічних коридорів, політичної співпраці тощо, – сказав о. Ковалишин.

Панахида закінчилась під спів гимну „Ще не вмерла Україна...".

Ця подія була організована Товариством Вояків УПА ім. ген.-хор. Романа Шухевича-Тараса Чупринки. До пам'ятника полеглих воїнів УПА були покладені вінки від Союзу Українок Америки та Товариства Вояків УПА.

Галина Ковалишин,
33-ій Відділ СУА

Продовження традиції 23 травня

КЕРГОНКСОН, Н. Й. – 26 травня заходом відділів УККА і УАКР відзначено свято українських героїв і героїнь. В той день в Америці святкували День пам'яти, а в Україні відзначення Свята героїв, свято яке було запроваджене Другим Великим збором ОУН в 1941 році. Датою свята традиційно вважається 23 травня. В церкві Пресвятої Трійці о. парох Юрій Годенчук і о. канонік Омелян Шаранцевич відправили Службу Божу і Панахиду за всіх полеглих. Ветерани УПА та обох дивізій УНА, члени 56-го Відділу ООЧСУ із національними прапорами держали почесну стійку.

Відтак, в церковній залі відбулася святочна академія, яку відкрив проф. Іван Телюк, голова Відділу УККА в Кергонксоні. Святочну доповідь виголосив Микола Василик, почесний голова Відділу УККА в Кергонксоні, який підкреслив, що серед героїв України були Симон Петлюра, Роман Шухевич, Євген Коновалець, Ольга Басараб, а також крутянці, упівці, дивізійники та багато інших.

Мистецьку частину розпочав хор „Золотий гомін" (диригент – д-р Олег Волянський). Зеновія Бундзяк деклямувала вірші, після чого знову співав хор. Святочну академію закінчив проф. Іван Телюк, дякуючи всім, хто брав участь у вшануванні українських героїв і героїнь.

І. Т.

В числі 20 випускників Української католицької середньої школи при церкві Непорочного Зачаття у Ворені, Миш. було три учні, які отримали фінансову допомогу. На фото (другий зліва): Андрій Мелимука, Андрій Лаврин і Стефан Волощук, під час підготовки до градуації, яка відбулася 2 червня, з директоркою школи Михайлиною Вайгл і контролером УНСоюзу д-ром Олександром Серафином (крайній зліва).

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

Кредитівка матиме новий будинок

ЙОНКЕРС, Н. Й. – 14 травня відбулося посвячення землі під будинок Федеральної кредитової кооперативи СУМА. Кооператива СУМА від початку свого існування в 1964 році розташована в Домі Спілки Української Молоді. 20 березня 2002 року підписано умову на будову окремого будинку для кредитівки СУМА.

Посвятили землю під будову Владика Василь Лостен, митрофорний протоієрей о. Іван Терлецький, парох церкви св. Михаїла в Йонкерсі о. Пилип Виняр, парох церкви у Спрінг Велі о. Стефан Білик.

На торжестві були присутні Генеральний консул України в Нью-Йорку Сергій Погорельцев і Олександер Лях, перший заступник посадника міста Йонкерсу. Голова дирекції кредитівки Лев Футала привітав Владику, всечесніших отців та гостей, англійською мовою їх привітав С. Шульган мол. Акту посвячення довершив Владика Василь Лостен у сослуженні священиків.

Владика В. Лостен поклав землю з України під нову будівлю та промовив до присутніх з побажанням успіхів у розбудові кооперативи СУМА. На святі промовляв також Філіп Аміконе, заступник посадника міста Йонкерса. Усі присутні були запрошені на частування, під час якого промовляли Лев Футала, скарбник-управитель Ігор Макаренко, посадник в Йонкерсі Енґело Мартінелі та заступник посадника Філіп Аміконе.

На фото: Землю під будову кредитівки посвячують Владика Василь Лостен (другий зліва), митрофорний протоієрей о. Іван Терлецький, о. Пилип Виняр і о. Стефан Білик.

Л. Л.

26-та Конвенція СУА накреслила програму дальшої праці

Світлана Кочерга засвічує свічку за Союз українок України.

Почесна членка СУА Марія Бек, учасниця Конвенції 1932 року.

Ірина Куровицька (зліва) і Марія Томоруґ.

САРАСОТА, Фла. – Від 24 до 27 травня делеґати округ і відділів СУА прибули до мальовничого міста Сарасоти, де відбулася 26-та Конвенція СУА.

24 травня делеґати та гості зустрілися зі старшим політичним дорадником Поли Добрянської – Дейвидом Крамером та працівником Посольства України в США д-ром Ярославом Войтком. Провадила вечором Мотря Воєвідка-Слоневська.

25 травня, при вході до конференційної залі, присутніх зустріла з хлібом і сіллю на вишитому рушнику член Конвенційного комітету Орися Свистун, голова 56-го відділу у Норт-Порті. Урочисто до залі входили представники Округ, вносячи знамена та встановлюючи їх за столом президії. З приводу трагічних подій 11 вересня було проголошено хвилину мовчання, під час якої було внесено прапор США.

Зворушлива церемонія запалювання конвенційних свічок викликала у багатьох спогади про минулі конвенції, про роки спільної праці на добро української справи. Голова Конвенційного комітету Тетяна Сілецька привітала учасників, гостей та побажала успіху у праці. Голова СУА Ірина Куровицька проголошує відкриття 26-ої Конвенції СУА. Після того як Роксоляна Яримович, голова реєстраційної комісії, проголосила правосильність делеґаток, було приступлено до праці.

До почесної президії обрані Почесна голова СУА Анна Кравчук, голова СФУЖО Оксана Соколик, представниця Союзу Українок України Світлана Кочерга, професор Валентина Борисенко, почесні члени СУА Маруся Бек, Ірина Кашубинська, Лідія Крушельницька, д-р Іванна Ратич та Ольга Третяк. Діюча президія обрана у складі Марти Данилюк, Неонілії Лехман, Іванни Мартинець, Іванна Головата, Уляна Сось, Віра Боднарук. Було схвалено резолюційну, статутову та інші комісії.

Ірина Куровицька виступила зі звітом про виконану працю, поповнення СУА новими 5-ма відділами, до яких залучилась молодь, в тому числі і новоприбулі, про важливі проєкти СУА, зокрема „Булочка і молоко", нове видання нещодавно віднайдених листів Лесі Українки.

Фінансовий звіт подала скарбник Надія Цвях, а з повідомленням про працю Контрольної комісії виступила д-р Іванна Ратич. Під час перерви на обід була показана колекція мережаної ноші, виготовленої мисткинею Іреною Родзикевич.

Після обіду Ірена Чабан, голова проєкту „Спадщина Лесі Українки", представила гостю з України, директора музею Лесі Українки у Ялті Світлану Кочергу. Ірена Чабан розповіла про успішне завершення першого етапу проєкту видання листів Лесі Українки та запросила д-р Іванну Ратич продемонструвати книги „Листи так довго йдуть", перші примірники якої були запропоновані учасникам і гостям Конвенції. Світлана Кочерга розповіла про працю над приготуванням до друку листів з архіву Лесі Українки, які були віднайдені в Празі.

Кандидатів до нового складу Екзекутиви представила від Номінаційної комісії Надія Савчук, після чого було проведено вибори. Присутні привітали оплесками всіх новообраних, а особливо Ірину Куровицьку, якій союзянки довірили головування на повторний термін.

Після насиченої програми відбувся бенкет, який властиво був продовженням дня праці. З промовою виступила Ірина Куровицька. Було заприсяжено членів головної управи, та вручено нагороди ім. Лесі і Петра Ковалевих проф. Валентині Борисенко з України. Оксані Соколик, Ліді Гладкій, Ліді Маґун, Лесі Ґой, Теодозії Кушнір, Надії Савчук та Іванці Шкарупі було вручено грамоти Почесних членів СУА.

Своїми посланнями Конвенцію привітали Президент США Джордж Буш, Президент України Леонід Кучма, ієрархи Українських Церков, провідник „Нашої України" Віктор Ющенко, голова СКУ Аскольд Лозинський, голова Союзу Українок України Ліля Григорович, численні українські громадські організації.

26 травня також не було вільним днем. Дві Служби Божі – в греко-католицькому і православному обрядах – започаткували день 26 травня. Звіти комісій, праця над статутом, організаційний панель, що його провела Софія Геврик, заступниця голови до організаційних справ при співучасти Роми Гайди, Христини Їжак та Мар'яни Заяць, участь у семінарі „Занечищення довкілля впливає на здоров'я", що його вела д-р Христина Дурбак – ось перелік праці, проведеної делеґатами в цьому відтинку програми.

Короткий полуденок був використаний для відзначення округ і відділів та вручення гра-

(Закінчення на стор. 12)

На Конвенції СУА (зліва): ведуча Конвенцією – Марта Данилюк, заступниця ведучої – Іванна Мартинець, д-р Оксана Ксенос, заступниця ведучої – Неонілія Лехман, україномовна секретарка – Іванна Головата, англомовна секретарка – Уляна Сось, Почесна голова СУА – Анна Кравчук, голова СФУЖО – Оксана Соколик, директор музею ім. Лесі Українки в Ялті – Світлана Кочерга.

Загальні збори Товариства Св. Софії

Учасники зборів (зліва, 1-ий ряд): проф. Леонід Рудницький, о. митр. Іван Дацько, преосв. Іван Хома, Архиєпископ Любомир Кардинал Гузар, преосв. Гліб Лончина, о. д-р Дмитро Блажейовський; 2-ий ряд: Юрій Єнкала, о. Євген Небесняк, о. Євтимій Волянський, о. д-р Рафаїл Турконяк, проф. д-р Альберт Кіпа, о. митр. Роман Ганкевич і Петро Фірман, Іван Музичка.

РИМ. – У приміщенні Українського Католицького університету (УКУ) 27-29 травня відбулись загальні збори Товариства Святої Софії, релігійної асоціяції українців-католиків, створеної Патріярхом Йосифом Сліпим 3 листопада 1970 року. Товариство допомагає в розбудові Помісної Української Католицької Церкви, провадить студійну, дослідну та публіцистично-інформативну діяльність.

У нарадах взяли участь Архиєпископ Любомир Кардинал Гузар, голова товариства і скарбник Владика Іван Хома, Владика Гліб Лончина, оо. митрати Роман Ганкевич (Канада), Іван Музичка (Рим), Іван Дацько (Німеччина); оо. Євген Небесняк (Рим), Рафаїл Турконяк (Україна), Віктор Курманович (Австрія), Дм. Блажейовський (Америка-Рим), Євтимій Волянський (Канада), Ю. Єнкала та П. Фірман (Бельгія). Дискусія включала стан гостиниці при майдані Мадонна дей Монті; стан УКУ та направи Собору Святої Софії. Визначено комісію, завданням якої є проаналізувати майбутню ролю і діяльність УКУ.

29 та 30 травня відбулись координаційні збори голів Крайових товариств. Після дводенних дискусій створено три робочі групи, щоб конкретно розглянути майбутність Собору та УКУ. Заключним словом Кардинала Гузара, молитвою подяки та святочною імпрезою закінчились триденні збори і з'їзд.

о. Євген Небесняк

КОМІТЕТ ДОПОМОГИ УКРАЇНСЬКІЙ КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ СВ. НОРБЕРТА В КРАКОВІ, ВІДДІЛ НЬЮ-ЙОРК

Члени Комітету: о. парох Пилип Сандрик, ЧСВВ, о. диякон Ю. Малаховський, М. Цвях, В. Савойка, М. Шмігель, П. Гарайда, І. Завада, Т. Воляник, Ю. Копчинська, З. Гальович, д-р Л. Добрянський.

Комітет Допомоги Церкві Св. Норберта в Кракові складає щиру подяку жертводавцям 2001р. за щедру допомогу для відбудови Української Католицької Церкви св. Норберта в Кракові.

500	дол.	Лев і Арета Добрянські.
по 300		Анна Білий, Катерина Макар-Пліщак, Анна Самець-Пилип, Андрій Полянський;
250		Евген і Дарія Гановські;
по 200		Іван Росцішевський з родиною, Марія П'ятка, Віліям Стецько;
по 100		Ярослав Березовський, Катерина Безручко, Богуслав Бик, Марія Федорко, Борис Галаган, Петро Гарайда з родиною, Е. і М. Яроші, Дмитро Косович з родиною, Богдан Кузик, Ярослав і Віра Криштальські, Ірена Куций, Мирослав Кулинич, Зенон Куровицький з родиною, Володимир Кузик з родиною, Ольга Лаба, Іван Макар з родиною, Ярослав Оберишин з родиною, Богдан Овсянецький, Анна Павлівець, Ефрозина Покінський, Дарія Покінський, Володимир Полянський, Роман і Галина Поритки, Іван Сєрант; з родиною;
по 50		Александра Афтанас, Стефан Хемич з родиною, Павлина Данчак, Анна Гавран, Михайло Ільків з родиною, Степан і Евгенія Кікти, Сильвестер Костик з родиною, Ольга М. Козак, Михаїл Красівський з родиною, Ксеня Луцький, Василь Мудрий з родиною, Юрій Навроцький з родиною, Іван Шмериковський, Мирослав і Надія Шмігелі, д-р Евген і Ніля Стецьків, Текля Степанків, Стефанія Стець, Юрій Струтинський з родиною, Микола Твердовський, Ольга Власирович, Олександер Волошин з родиною;
40		Стефан Барна з родиною;
по 30		Андрій Антошків, Ярослав Легута;
по 25		Василь Харик з родиною, Марія Хімов, І. Червоняк з родиною, Р.В. Дмитришин, Сузанна Еранте, Олена Ґой, Микола Галів з родиною, Анна Гамука, Маґдалина Яворська, Юрій Костів з родиною, Ева Крижанівська, Ольга Курнин, Богдан Кузишин з родиною, Сам Літепло з родиною, Ірена Мороз, Джері Нестор, Володимир Савицький, Володимир Слиж, Ярослава Ставничий, Юрій Ставничий з родиною, Василь Стець з родиною, Анна Сулима, Александра Токе, Теодор Воляник, Іван Воробель з родиною, Ольга Вишневецька;
по 20		Анонімно, Ліда Хома, Параня Яворів, Марія Лозинська, Л. Щеґелова, Оксана Щур, Шіманов, Іванна Жовнір;
15		Петро Юрковський з родиною;
по 10		Марія Брехтер, Олена Кахала, Міріям Курлак, Стефанія Савчин, Стефанія Семущак;
по 5		**Іванна Мачай, Олекса Шутер з родиною.**

26-та Конвенція...

(Закінчення зі стор. 11)

мот членам за 50 років праці СУА. Виповнений спогадами виступ Почесної членки, учасниці Конвенції 1932 року, славної Марусі Бек, підсилив емоційне піднесення учасників та гостей.

В другій половині дня відбулися семінари з суспільної опіки – Надія Шміґель, Анна Мацелінська та Ірена Репчук; музейний – Марійка Пазуняк, Марія Томоруг і Софія Геврик; стипендийний – Люба Більовщук; пресовий – Ірена Чабан, Тамара Стадниченко, Анна Максимович. Цікавим в цей день був також виступ гості з України, проф. Валентини Борисенко про проблеми утвердження українства в Україні.

Увечорі відбулась екскурсія до Норт-Порту і родинне прийняття членками 56-го Відділу СУА з цієї місцевости. А ще – прекрасний концерт членок 29-го Відділу з Чикаґо, ансамблю „Мелодія" 56-го Відділу та голови Округи Дітройт Наталії Гевко.

З привітом до присутніх звернулася Марія Наваринська, а Ірина Куровицька висловила почуття всіх делеґаток і гостей, сказавши слова подяки господарям.

Понеділок, 27 травня, розпочався семінарами: архівним – Ольга Третяк, виховним – Катерина Івасишин, та виборами зв'язкової для віддалених відділів (провадила Марія Одежинська, а вибрана Уляна Глинська).

На спільному засіданні зачитали привіт від Почесної голови Союзу Українок України Атени Пашко. Пленум вмістив повідомлення про фінанси, зроблене Надією Цвях, і доповідь д-р Оксани Ксенус.

Голова Резолюційної комісії Ірена Чабан відчитала резолюції, які після обговорення були прийняті одностайно.

При кінці взяла слово Ірина Куровицька, яка поділилася роздумами про пляни на наступну каденцію. Багато делеґаток виступили з побажаннями, розповідями про досвід, словами спогадів та подяк, після чого було оголошено про закриття 26-ої Конвенції СУА.

Катерина Немира,
пресовий секретар СУА

* * *

„Вітаємо делеґаток і гостей 26-ої Конвенції СУА" – в перше в історії такий напис прикрашав американське летовище у Сарасоті. За чотири дні на Конвенції було порушено важливі проблеми, зокрема питання торгівлі жінками, коли в пошуках праці українські жінки часто потрапляють в дуже несприятливі умови. Д-р Ярослав Войтко розповів, що новий закон проти вивозу жінок з України, затверджений у вересні 2001 року, передбачає сувору кару для тих, хто послуговується нелеґальними діями.

Треба згадати багатьох мисткинь, самодіяльних артистів, які спричинилися до успіху конвенції. Серед них модельки одягу М. Білинська, Л. Білоус, В. Боднарук, М. Бойсюк, Л. Інґрам, Х. Кізима, І. Криницька, Х. Лазор, Н. Лехман, І. Потрик, С. Радзикевич, У. Сось, Калина і Джефрі Томпсон, Тися Ван Меґелен, д-р М. Яримович, О. Зінич. Під час показу мод українські мельодії приґравав на піяно інж. О. Лазор.

На концертах виступили: у програмі Марії Наваринської – меццосопрано Калина Чолган-Бойчук та жіночий хор 56-го Відділу під керівництвом мґр. Любови Добровольської-Інґрам; на „конвенційній гостині" в залі Української Католицької церкви Входу в Храм Пресвятої Богородиці Діви Марії – тріо „Пісня" з Чикаго та співочий ансамбль „Мелодія" (56-ий Відділ) в складі О. Пастернак, Л. Інґрам, У. Стадник, З. Филипович, Р. Стецьків-Лонж (з бандурою) під керівництвом Любови Інґрам, а також Наталія Гевка зі своїм гумором.

Запам'яталася крамничка, яка працювала впродовж 4-ох днів (Г. Петришин, У. Стадник, Г. Гарасим'як, І. Остапчук, І. Куць під керівництвом Люсі Гарасимів) і принесла добрий прибуток для каси СУА.

Конвенція завершилась з твердо накресленим трирічним пляном праці – приєднання молодого членства, та плекання української культури серед нашого дороступ: дітей, внуків, правнуків, взявши до уваги всі завваги і побажання делеґаток 26-ої Конвенції – „Ідемо до мети!".

Галина Король,
пресовий референт
Конвенційного комітету

Надання почесного членства СУА (зліва): Леся Ґой, за Теодозію Кушнір – її дочка Н. Кушнір, Лідія Маґун.

Тридцята річниця єпископства Митрополита Константина

На торжестві 30-річчя єпископства Митрополита Константина.

ПАРМА, Огайо. – 18 травня у катедрі св. Володимира, на відзначення 30-ої річниці єпископ-ства Митрополита Константина, зібралися на Божественну Літургію сотні вірних Української Православної Церкви в США та представники інших Церков – Української Греко-Католицької, Католицької Церкви (візантійського обряду), Карпато-Русинської Православної епархії, а також представники української держави. Попереду Митрополита Константина, Архиєпископів Антонія і Всеволода та Владик в урочистій процесії ішли діти. При дверях до катедрального храму вітав Владик голова парафіяльної управи Джофрі Ґрінліф, а в притворі храму – настоятель о. прот. Іван Наконечний та його помічник о. прот. Іван Міронко.

У співслужінні 40 священиків ієрархи відслужили Літургію. Архиєпископ Всеволод привітав Митрополита від імені всіх вірних УПЦеркви в США та підкреслив важливість ролі духовного провідника Христової пастви.

Після Богослуження відбувся бенкет, який відкрив Архиєпископ Антоній. Митрополита Константина вітали Єпископ Роберт (Москаль) з Української Католицької епархії в Пармі; Митрополит Василь (Шот) з Митрополії Католицької Церкви (візантійського обряду); протопресвітер о. Василь Макаренко, голова Консисторії УПЦеркви в Канаді і представник Митрополія Василія; прот. о. Мирон Зудор, представник Карпато-Русинської єпархії та її Митрополита Миколая; радник-посланник Посольства України в США Володимир Яценківський, Олена Ґрінліф – віце-президент УПЛіґи; Джан Мещишин, президент Молодшої УПЛіґи; диякон Ігор Махлай від Товариства св. Андрія та від голови сестрицтва св. Ольги в Пармі – Галини Колосниченко, та інші. Зачитано привітання від голови Об'єднання УПСестрицтв Надії Мірчук та від Генерального консула України в Чикаґо Бориса Базилевського.

На честь Митрополита Константина диригент капелі бандуристів ім. Т. Шевченка Олег Махлай виконав декілька пісень.

Свято закінчилося молитвою ієрархів Української Православної Церкви у США і в Україні за уряди США і України та за всіх вірних Церкви Христової в діяспорі і в Україні.

Ієромонах Даниїл

Банк „Певність" з певністю росте

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 24 квітня відбулись річні інформативні громадські збори при філії у Філядельфії 1-го Українського Федерального щадничого банку „Певність". Як і в минулих роках, президент банку Юліян Куляс звітував не тільки про успіхи банку, але в приступний спосіб подав дуже багато цікавих і корисних інформацій і порад відносно різних питань, які турбують багатьох людей, а передусім людей старшого віку. Це питання, що стосуються податків, соціяльного забезпечення, завіщань і т. зв. трастів, медичних забезпечень, „IRA", старечих домів і т. п. Знаючи, що Ю. Куляс є добрим адвокатом, люди уважно прислуховуються до нього і високо цінують його поради.

Відкриваючи збори, президент Куляс представив присутнім членів дирекції – Павла Бандрівського, Марійку Гаргай-Корб і Степана Бабика, які приїхали з Чикаго, та Адріяна Гаврилова, Ларису Дідаш і Христину Сокол з відділу банку у Філядельфії.

Юліян Е. Куляс

Створивши легку і свобідну атмосферу зборів, Ю. Куляс перейшов до професійних справ банку, зокрема до аналізи фінансового звіту, який свідчить, що банк постійно росте. Цьогорічний балянс збільшився до суми 431 мільйонів дол., тобто приросту за один рік було 26.7 мільйона дол. Звітний рік позначився рекордовим доходом в сумі 10.1 мільйона дол. перед сплаченням федеральних та стейтових податків. Чистого доходу після сплачення податків було 6.8 мільйона дол. Навіть у несприятливій економічній ситуації, в якій Америка тепер перебуває, банк не зазнав жодних втрат на позиках, а його власний капітал сягнув понад 72 мільйони. У відношенні до балянсової суми активів це становить 18.4 відс., що значно перевищує суму, яку вимагають державні чинники. Тому не дивно, що на підставі щорічних федеральних перевірок банк дістає найкращі оцінки, а газета „The Philadelphia Inquirer" за 21 квітня зачисляє банк „Певність" до п'ятірки найкращих банків Америки. „Отже, можете бути певними, – сказав президент Куляс до своїх слухачів, – що ваші гроші перебувають в добрих руках". Також із задоволенням Ю. Куляс відзначив значний ріст і філядельфійського відділу банку „Певність", бо від часу, коли його було перебрано, капітал банку збільшився втричі. Це сталося завдяки підтримці української громади, а також вмілому керівництву банку збоку Адріяна Гаврилова і його працівників.

Банк „Певність" і створена ним фундація „Спадщина", яка тепер функціонує вже як окрема одиниця, щедро жертвують на потреби українських церков, шкіл, молодечих організацій, наукових установ, музеїв, Світового Конгресу Українців, інформаційного бюра у Вашінгтоні та ін.

Однак потреби нашої громади, підкреслив Ю. Куляс, постійно зростають. Тим часом чимало членів нашої громади, входячи до різних організацій, яким банк чи фундація помагають, не користуються послугами нашого банку. Добре, що ми використовуємо капітал цілого американського ринку, з якого практично користає ціла українська громада, але настільки більшою могла б бути наша поміч, коли б наша молодша ґенерація проводила свої фінансові операції чи то у нашому банку, чи у кредитівці. Тому треба постійно звертати увагу нашим дітям і внукам, що це є їхній моральний обов'язок – дотримуватися принципу „свій до свого по своє".

При цій нагоді Ю. Куляс сказав про Конвенцію Українського Народного Союзу в Чикаґо і висловив певність, що українська громада повинна докласти усіх зусиль, щоб таку заслужену установу ми обов'язково втримали, хоч би навіть з огляду на „Свободу" і „Український Тижневик", які стали частиною українського життя в Америці.

Повертаючись ще до справ інформаційного характеру, Ю. Куляс зупинився дещо довше на питаннях еміграційного закону, оскільки після теракту 11 вересня, в ньому зайшли важливі зміни, які будуть мати певний ефект на нашу громаду і людей з України.

На кінець належить сказати, що жертвенність банку і фундації відчув кожний присутній на зборах, бо вже при вступі одержав маленький подарунок. Подарунки у формі чеків одержали ЗУАДК, Бібліотека УОК Центру, Українська федерація Америки, Суспільна служба ветеранів, Товариство сеньйорів, Пласт, СУМ, „Світличка", „Волошки", УСО „Тризуб", „Черемош", „Рідна Школа", Сестри Василіянки", СФУЖО, хор „Прометей", Український Золотий Хрест і Асоціяція українських учителів.

Степан Романко

15 червня – 15 вересня: виставка старовинних рушників

ДІТРОЙТ, Миш. – Український народний архів-музей, влаштовує нову виставку „Мотив 'Дерева життя' у вишиваних рушниках центральної України", на якій будуть показані рідкісні і цінні зразки вишиваних рушників з Київщини, Полтавщини та Чернігівщини (XIX – XX ст.), а також оригінальний комплексний обрядовий (весільний) одяг молодої з кінця XIX ст. з Миргородського району Полтавської області.

Виставка триватиме від 15 червня до 15 вересня в головних залях музейного будинку (11756 Charest St.), навпроти церкви Непорочного Зачаття у Гемтремку. Виставка буде чинна в середи, четверги, п'ятниці й суботи (між 11-ою і 4-ою год.), а в неділі від 10-ої –3-ої год. Вступ коштуватиме: для дорослих – 3 дол., для сеньйорів і студентів – 2 дол., для дітей від 12–18 років – 1 дол., для членів музею – безкоштовно. Провід Українського народного архіву-музею запрошує всіх українців і приятелів українського мистецтва стати членами нашої всеукраїнської культурно-громадської установи, і надати їй моральну і фінансову підтримку. Наша адреса: Ukrainian-Ameri-can Archives and Museum, Inc., 11756 Charest St., Hamtramck, Michigan, 48212.

Данило Дмитриків

ЩИРА ПОДЯКА ЗАХИСНИКАМ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ!

Освітня Фундація Петра Яцика, Ліга Українських Меценатів, Міністерство Освіти та Науки України і всі, яким не байдужа доля української мови, висловлюють щиру подяку конструктивним партіотам, які пожертвами підтримали учасників II Міжнародного конкурсу з української мови ім. Петра Яцика на 2001-2002 академічний рік. Спеціяльна подяка належиться Канадській Амбасаді у Києві, яка пожертвувала $16,979, щоб закупити 29 комп'ютерів для сільських шкіл в Україні. Окрема подяка панові С. Пітерсонові за його княжий дар для нашого Конкурсу.

Долучімся всі, українці, українські підприємства з діяспори, як і в Україні, щоб наступний третій конкурс став ще більш масштабним. Ми працюємо для майбутності молодих поколінь та для забезпечення української України. Ми разом з'єднані, всіма силами зможем допомогти своїй батьківщині. Складайте Ваші пожертви на III Міжнародний конкурс з української мови ім. Петра Яцика на адресу Освітньої Фундації Петра Яцика: Petro Jacyk Educational Foundation, 5080 Timberlea Blvd., #202, Mississauga, ON, L4W 4M2, Canada, (905) 238-0467.

Лише спільними зусиллями можна відбудувати престиж рідної української мови. Отож станьмо разом та зробім свою пожертву не для себе, але для майбутности українського народу. Складаємо щиру подяку наступним меценатам, за щедрі пожертви на II Міжнародний Конкурс з української мови ім. Петра Яцика.

$ 55,000
Пітерсон Станлі, Віловдейл.

$10,000
Данилів † Юрій, Торонто.

$8,850
Темертеї Луїз та Константин, Торонто.

$4,680
Коць Марійн † Іванна, Лексінгтон, США.

$3,120
Український Братський Союз, през. І. Олексин, США.

по $1,560
Гоян Михайло і Марія, Вудвил; Ткач Леся, Данкастер, Австралія; Фундація ім. Івана Багряного, Арлінгтон Гайтс, США.

$1,500
Кабаре Локомошон, Міссіссаґа.

$1,350
Романюк Стефанія, Торонто.

по $1,000
Дем'янчук Олександра, Ключник Святослав, Мазуренко Іван, Гладій-Мацьків Тетяна, Торонто; Порицький Андрій, Коністон; Свергуни Григорій та Катерина,Терра Кота; Томків Ярослав і Ольга, Торонто; Товариство Приятелів України, Тандер Бей; Чемеринські Богдан і Глорія, Вінніпеґ; Фришкорн Норберт, Міссіссаґа; Торплан Дорадників, Конкорд.

$896
Олена Папіж, Воррен, США.

$ 736
Шевців о. Іван, Лінком, Австралія.

$ 600
Гоголі Михайло і Марія, Торонто.

по $500
Дмитерко Ярослав і Юлія, Ніягара Фалс; Махій Михайло, Іслінгтон; Мойсяк Василь, Вестон; Родина Твердохліб, Брайтон; Українська Літературна Спілка, Вінніпеґ; Яремчуки Орися і Ілля, Тандер Бей; Адвокатське бюро Ґолдман, Спрінг, Кихлер, Сандерс, Норт Йорк; Матукас Ґразіна і Луї, Клайнберг.

$449
Бачинський Євген, Клівленд, США.

по $400
Головайчук Дануся, Едмонтон; Кралки Павло і Катарина, Вінніпеґ; Ліщина Леонід, Іслінгтон; Мацко д-р Андрій, Бруклин; Світова Федерація Укр. Жіночих Організацій, Торонто; Федейко Василь і Юстина, Сейнт Альберт.

по $350
Дутки Андрій і Розалія, Бурлінгтон; Норяк Марія, Сидні, Бритиш Колюмбія; Соколики Оксана і Ярослав, Торонто.

$316
Фішер-Слиж д-р Марія, Торонто.

$304
Ґець Станіслав, Ґлендейл, США.

по $300
Бігун Зеновія, Ролінг Гилс, США; Канадське Товариство Приятелів України, Оттава; Михальків Оля і Тома, Судбури; Пендзеї Богдан і Люба, Етобіко.

по $250
Адвокатське бюро Бусфільд, Дейл-Гарис, Катлер, Смит, Торонто; Підприємство Шванк, Міссіссаґа; Адвокатське бюро Вилс, Торонто.

по $200
Антонович Мирослава, Монреал; Вахнянин Олена, Монреал; Драбик Василь, Етобіко; Здунець Іван, Міссіссаґа; Коморовські Ірина і Андрій, Торонто; Ласійчуки Іларіон та Софія, Торолд; Павлюк Оля, Торонто; Ткаченко Теодор і Орися, Ніягара Фалс; Федько Андрій, Кинкарден; Українська Суспільна Служба, Тандер Бей; МекДоналд Джак і Елизабет, Міссіссаґа; Підприємство Л. і С. Карпентерс, Брамптон; Підприємство Пейнт-а-Кар-Коліжен, Міссіссаґа; Будівельна Фірма Саделбрук, Даунсвю; Підприємство Супіріер Ейр Системс, Етобіко.

по $157
Данчак Михайло, Бруклин, США; Мартиненко Віктор і Галина, Іґен, США; Німиловичі Осип і Надя, Філадельфія, США.

по $156
Ефімов Надя, Вудгейвен, США, Яценко Данило, Вудгейвен, США; Керн – Симиренко К.А., Вест Лафаєт, США.

$155
Гошовські Володимир і Лідія, Йонкерс, США.

$153
Йосипів Ігор, Ню Орлінс, США.

$152
Брунтони Анатолій і Ліда, Пам Десерт, США.

$150
Ляфранс Карол-Марі і Лаурет, Морин Гайтс, Квебек.

$135
Миро Михайло, Етобіко.

$115
Бел Михайло і Ванда, Корал Гейбелс, США.

по $100
Олексюк-Бейкер Доналд і Мирослава,Торонто; Бібліотека/ Архів Св. Володимира, Калґарі; Боєчко Стефан; Вальчин Марія; Верганoвські Ярослав і Віра, Торонто; Височанські Омелян і Орися, Міссіссаґа; Гальчук Ярослав, Сейнт Катеринс; Головата Наталія; Гринюк Ірина, Гурко Стефанія; Гуцуляки Ераст та Долорес, Торонто; Ґембатюк Ярослав, Віловдейл; Дозорські Іван і Ольга; Закидальські Тарас і Наталія; Зеленко Микола; Калимон проф. Василь та Ольга, Торонто; Карпюки †Петро і Ольга, Міссіссаґа; Козаки Мирон і Дарія, Сейнт Ленард, Квебек; Копачі Юрій та Галина; Мартюки Богдан і Анджеліка; Мартюки Степан і Наталя, Торонто; Мацук Йосиф, Монреал, Квебек; Охрим Ґеня; Палій Ліда; Пеленська Надія; Потічні Петро і Тамара, Торонто; Роїки Микола і Марія, Велланд; Садівник В.; Сейчуки Іван та Віра, Торонто; Українсько-Канадське Культурне Товариство, Вікторія, Бритиш Колюмбія; Франів Іван; Фундація ім. о. Маріяна та д-р Цурковських; Хомин Юрій, Торонто; Цибульський Андрій; Чобичі Микола і Леся, Монреал, Квебек; Шанти Юрій, Александра та Людмила; Яблонська Л.; Яцик, Андрійка (9 літ), Торонто; Алмек Ліжер Ґруп, Ла Сал, Квебек; Б. і Ж. Мюзик, Міссіссаґа; Барклей-Ґрейсон Манаджмент, Торонто; Бернарда Металеві Продукти, Міссіссаґа; Карсон Давид і Тиріна; Подорожня Фірма Домар, Торонто; Фіоре Джо і Джо-Анна, Болтон; Адвокатське бюро Гарис і Шейфер, Норт Йорк; Підприємство Айділ Рейлінгс, Міссіссаґа; Будівельна Фірма Інзола, Брамптон; Підприємство МекҐайвер Інженерів; Підприємство Миллер Флуид Павер; Підприємство Моринда Канада, Міссіссаґа; Поундер Доналд, Оттава; Підприємство Рейндерс Дорадників, Брамптон; С. Вилсон і Компанія Бейлифс; Сузан, Марша, Аннет, Лиз, Торонто; Банк ТД/Канада Траст, Міссіссаґа; Верґіліо Доменік, Болтон; Підприємство Вестекс Інтернашонал, Міссіссаґа.

$78
Воронин Олександер, Силвер Спрінґ, США.

$60
Добровольський Роман, Торонто.

по $50
Бабії Лев і Марія; Базюки Любов та Ярослав, Торонто; Винницька Анна, Ла Сал, Квебек; Керелюки Василь і Адел; Ковцуни Анатолія та Ричард, Міссіссаґа; Куци Честер і Люба, Едмонтон; Лучків Володимира; Морос Микола; Перфецькі Лев та Марія; Підлісний Павло; Рипан Олена, Торонто; Скрипник Софія, Едмонтон; Тислєвич Микола, Торонто; Хомин Марія, Міссіссаґа; Яремуси Мирослав і Іванна; Яцик Володимир, Торонто; Підприємство Ашлер Лампс; Заля Бенкет Рояль, Міссіссаґа; Галл Джон, Вест Монтроз; Лі Марилин; Литтел Дерек, Торонто; Рестаурант Ланч Експрес, Міссіссаґа; Шварцкопфи Джейн і Томас, Непіан; Стасковичі Джейн і Нестор, Бурлінґтон; Вакер Рой, Наван; Вейлбренер Б. і Р., Оттава; Гамер Гант, ЖМ. Оксфорд, Англія; Ґамула Петро; Колос Стефан; Романський Олександер, Торонто; Попович-Семенюк Марія; Бейтсон Персивил і Анн; Лебланк Джулі, Оттава.

по $30
Білики Михайло і Стефанія, Торонто; П'ясецька Оксана, Оттава; Лонґ Станлі, Торонто.

по $25
Бура Анна, Торонто; Гладишевський д-р Мирослав, Калґарі; Мушки Володимир і Ірина, Оттава; Радь Василь, Торонто; Килини Дороті і Доналд; Віерули Камерон і Джон, Оттава.

по $20
Анонімна Пожертва; Анонімна Пожертва; Панство Боровець, Торонто; Бучинський †Іван, Міссіссаґа; Дубик Василь; Кваписинська Марта; Колос Теодор, Торонто; Козак Ірина, Міссіссаґа; Кравці Роман і Ольга; Лис І.; Немилівський Іван; Потічний Михайло; Стасів, Ксеня; Тереренко Іван; Чища П., Торонто; Шпак Степан, Гамільтон; Мерріт Катерина, Оттава; Морисон Марджорі, Галіфакс, Нова Шкоція.

$15
Алдер Адрі, Ґвельф.

по $10
Гнип, М.; Пелущак Іван, Ґрейфенберґер, А.А.; Вакер Сильвія, Торонто.

$5
Дольницька Ірина, Міссіссаґа.

28-го травня 2002 р. **Разом $125,762**
Канад. дол.

Тарас Карпюк,
Виконавчий директор Освітньої Фундації Петра Яцика

**Зауваґа:
Всі міста знаходяться у Канаді, крім де зазначено, Австралія, Англія і США.

Україна – Польща: важкі питання

Напередодні 55-річчя Акції „Вісла" ухваленням спільного протоколу щодо Акції „Вісла" закінчився черговий семінар істориків з України і Польщі, що відбувся наприкінці минулого року в рамках серії наукових зустрічей під збірною назвою „Україна - Польща: важкі питання". Ці зустрічі відбувалися в 1996-2001 роках, а організаторами їх були спершу Об'єднання українців у Польщі та Світовий союз воїнів Армії Крайової, а після виходу з цієї справи, на знак протесту, Об'єднання українців у Польщі співорганізатором став Волинський державний університет. Десятий українсько-польський семінар з цієї серії, який проходив у Рембертові, що біля Варшави, закінчився підписанням документу „Узгодження з тем „Генеза і перебіг Акції „Вісла" та політичні, економічні і демографічні наслідки акції". Документ був надрукований 2 грудня 2001 р. в газеті „Наше Слово" (Польща) без підписів його авторів (нище подаємо текст узгодження і список учасників з українського боку).

Щодо цього документу українські організації західньої діяспори – Об'єднання українців „Закерзоння", Об'єднання лемків Канади, Організація оборони Лемківщини, Земляцтво „Перемищина" ухвалили заяву, у якій висловили свій рішучий протест і незгоду на вжиті в узгодженнях формулювання щодо причин, перебігу та наслідків Акції „Вісла".

Зокрема у розділі „Генеза та мета" вжито визначення „не зважаючи на закінчення війни", тоді як закінчення війни не має прямого відношення до причин активности УПА на Закерзонні. Ані початок війни не вплинув рушійно на постання УПА на цій території, ані момент закінчення війни не мав впливу на зміну ситуації, яку викликала активність УПА. Ці причини – вбивства і тероризування мирного українського населення польським збройним підпіллям, польськими грабіжницькими бандами, відділами НКВД, а потім репресивним апаратом новотвореного польського режиму.

Другою основною причиною збройного опору українців були депортаційні акції, які розпочалися в 1944 році і тривали аж до 1952 року. Обидві причини бойових дій УПА існували до закінчення війни і не перестали існувати після формального проголошення її кінця.

Наступне формулювання – „визначення кордону між СРСР і Польщею" – є неісторичним. Встановлення кордону між Польщею і СССР було не одноразовим актом, але процесом, який тривав від липня 1944 року до вересня 1951 року. Протягом цього часу мінялася концепція кордону, його вигляд та лінія, правове та міжнародне закріплення. До речі буде тут додати, що цей кордон аж до пізньої осени 1945 року охоронявся виключно військами НКВД, з якими в той час УПА на Закерзонні вела найбільш криваві бої.

Формулювання „припинення переселення" не означає його закінчення в кінці 1946 року. Депортаційні акції, які розпочалися восени 1944 року, мали кілька фаз і етапів, аж до повного їх припинення. І за кожним разом припинення виявлялися короткотривалими і депортації відновлювалися знову. Для українського населення і для УПА було ясно, що поки на Закерзонні існувало українське населення, поти існувала для нього загроза нових депортацій, а тому й існувала потреба збройного їм протиставлення відділами УПА.

Нашу гостру незгоду викликає формулювання, що відділи УПА здійснювали „різноманітні акції проти Польської держави". Діяльність УПА на Закерзонні полягала в акціях проти польської держави, але в обороні автохтонного українського населення перед насиллям і перед вигнанням його, всупереч його волі і бажанню, з рідних земель. Акти злочинів проти українців Закерзоння чинили німецькі збройні сили і адміністрація, польське збройне підпілля і банди, совєтські війська і апарат терору і, врешті-решт, органи насилля і цивільна адміністрація новотвореної польської держави. Проти них разом і кожного зокрема боролися відділи УПА. Встановлення того чи іншого режиму на Закерзонні не мало ніякого значення до того часу, поки існувала загроза і переслідування українського населення.

У той час в Польщі не було загальновизнаної державної структури (тривала громадянська війна), кордони не були ані встановлені до кінця фізично, ані закріплені формально-правно, далі існувала загроза нових депортацій, а існуючі державні структури не були в силі ґарантувати мирному населенню навіть мінімальний захист, тобто існували усі підстави для продовження боротьби УПА.

У наступному уступі цього розділу говориться, що „у зв'язку з діяльністю українського підпілля" на терени українських поселень було введено військові сили.

За три перші місяці 1947 року, які передували вбивству ген. К. Сверчевського, згинуло з рук УПА три особи польського цивільного населення. У момент введення на Закерзоння 20-тисячного військового контингенту польських збройних сил і апарату насилля, який названо „Оперативна група „Вісла", збройна активність УПА на цій території майже не існувала. Після депортацій до СССР півмільйона українців зі Закерзоння, відділи УПА змагалися за саме своє існування, перейшовши повністю до оборонних форм боротьби. Підтверджують це як польські військові документи, так і упівські. На літо 1947 року командування УПА наказало відділам на Закерзонні не вести зачіпних боїв, хібащо треба щось роздобути або час від часу загамувати зухвалість ворога і його розпанощення в терені, вести себе коректно, не провадити відплатних і карних акцій.

Не дивлячись на майже повну пасивність УПА в першій чверті 1947 року, політбюро Польської робітничої партії прийняло 27 березня 1947 року рішення про виселення українського населення.

Не витримує також критики арґумент про „збереження територіяльної цілісности", бо у 1947 році Закерзоння могло бути прилучене хібащо до СССР, а це навряд чи могло бути метою діяльности відділів УПА.

Введення додаткових величезних військових сил на територію Закерзоння не мало ніяких мілітарних основ. Військові частини УПА нараховували на той час не більше 900-1000 стрільців у відділах, розкинутих на великій території, тому будування з польського боку 20-кратної переваги над противником для забезпечення успіху операції суперечить будь-яким правилам військового мистецтва. Натомість така концентрація військ легко виправдовується, коли брати до уваги завдання депортації в короткому часі великих мас цивільного населення. Тому Оперативна група „Вісла" – це сила не для поборювання українського підпілля на Закерзонні, але ударна військова група для етнічної чистки всього українського населення цих земель.

Далі в документі говориться, що „головною метою Акції „Вісла" була ліквідація українського підпілля", тоді як відомо, що головною метою Акції „Вісла" було „вирішити остаточно українське питання в Польщі". Саме таке завдання поставлено в документі „Проєкт організації спеціяльної акції „Схід" (Akcja Wisla. Dokumenty. Opracowanie Eugeniusz Misilo, dok #42, str. 93), який поклав підстави під депортації українців зі Закерзоння у 1947 році.

В розділі про методи і перебіг акції говориться, що її проведено, „щоб позбавити ОУН і УПА суспільної бази". Насильне виселення усієї популяції з території величиною половини Швайцарії є нечуваним у світовій практиці боротьби з партизанськими формуваннями. До такого протипартизанського засобу не вдавався ніякий режим і, до речі, не застосував його також польський режим до своїх співвітчизників на етнічних польських землях, охоплених протикомуністичною партизанкою. Акція „Вісла" проводилася з політичною метою денаціоналізації великої кількости громадян іншої національности для створення одноетнічної польської держави.

(Закінчення на стор. 16)

Узгодження з тем „Генеза і перебіг Акції „Вісла" та „Політичні, економічні і демографічні наслідки Акції „Вісла"

Українські і польські історики вважають, що з обох тем повинен бути ухвалений один спільний протокол. Незважаючи на складність порушеної в доповідях проблематики, стверджуємо, що сторони спромоглися повністю погодити свої позиції.

Протокол складається з трьох частин:

1. Генеза та мета.
2. Методи і перебіг.
3. Наслідки.

І. Генеза та мета:

1. Незважаючи на закінчення війни, визначення кордону між СРСР і Польщею, припинення переселення українців до УРСР, українське підпілля продовжувало діяльність на теренах південно-східних воєводств Польщі. Вона полягала у здійсненні різноманітних акцій проти Польської держави. Та діяльність знаходила підтримку серед тамтешніх українців.

2. У зв'язку з діяльністю українського підпілля на згаданих теренах польська влада, з метою збереження територіальної цілісності, прийняла військово-політичні рішення ввести туди військові сили.

3. Головною метою Акції „Вісла" була ліквідація українського підпілля і ґарантування безпеки в південно-східних воєводствах Польщі. На прийняття рішення про проведення Акції „Вісла" не мала значення політична орієнтація тодішніх польських властей.

II. Методи і перебіг акції:

1. Щоб позбавити ОУН і УПА суспільної бази, здійснено переселення польських громадян української національності та змішаних родин на північно-західні землі.

2. Для проведення на південно-східних теренах Акції „Вісла" польські власті залучили понад 20 тис. вояків Війська Польського, Корпусу внутрішньої безпеки, прикордонних військ, міліції і Служби безпеки. Складовою частиною протипартизанських дій було виселення, з наступним розпорошенням поселенням, близько 150 тис. (за офіційними даними) польських громадян української національності і змішаних родин на північні і західні землі Польщі. Здійснення акції „Вісла" супроводжувалося актами насилля щодо українців.

III. Наслідки:

1. Діяльність українського підпілля і протидія йому з боку польських властей, включно з Акцією „Вісла", завдали величезних матеріяльних збитків, що спричинилося до зруйнування земель південно-східної Польщі, внаслідок чого наступило погіршення економіки держави.

2. В місцях нового поселення українці отримали господарства, значною мірою знищені. Польська держава надала переселенцям матеріяльно-фінансову допомогу.

3. Південно-східні землі Польщі мали бути заселені поляками. Поселенська акція не принесла бажаних результатів. Через виселення українців означені терени до сьогоднішнього дня найменш заселені в Польщі.

4. Переселення справило глибоке і тривале відчуття кривди та особистої трагедії у свідомості багатьох переселенців та їх нащадків.

„Наше Слово",
ч. 48, 2001 р.

За програмою семінару, з українського боку взяли в ньому участь професори В. Баран, Б. Заброварний, В. Колесник, К. Кондратюк, С. Кульчицький, Ю. Макар, С. Макарчук, В. Сергійчук, Ю. Сливка, Є. Трофимович, М. Швагуляк, доценти М. Кучерепа, В. Матійченко, Г. Бухало, В. Дмитрук, І. Ільюшин, Ю. Киричук, І. Цепенда, магістри В. Макар, В. Оніщук, а також Є. Стахів.

Важкі...

(Закінчення зі стор. 15)

Наголошення в узгодженні „величезних матеріяльних збитків" і „погіршення економіки держави" є святим правом поляків розглядати акцію „Вісла" в економічному аспекті своєї держави. Натомість обурливим є брак заяви в узгодженнях української сторони про українські втрати – людські, матеріяльні, духовні. Через Акцію „Вісла" Україна втратила частину свого етносу, а українці Лемківщини, Перемищини, Холмщини і Підляшшя втратили рідну землю і своє коріння.

Щодо ствердження: „Переселення справило глибоке і тривале відчуття кривди" у заяві говориться, що Акція „Вісла" – це не є відчуття кривди і особистої трагедії. Це є кривда і трагедія.Це чорна тінь, яка лягла важким тягарем у серця і душі кількох поколінь українців з Надсяння, Холмщини, Лемківщини і Підляшшя. Ця кривда є біль і страждання тисяч вбитих і замучених жителів цих земель та десятки тисяч понівечених долей, збірна трагедія уже чотирьох поколінь закерзонців, яких вирвано з корінням з рідного ґрунту. Нашу спільну трагедію мудро і правдиво передають слова з послання ієрархії Української Греко-Католицької Церкви у Польщі в 50-ту річницю Акції „Вісла": „Виселення в 1947 року було образою людської гідности кожного депортованого зокрема і всіх разом як народу, як національної меншости. Це зло збільшилось ще запланованим розпорошенням, яке позбавило нас двох підставових для існування будь-якої спільноти речей: зв'язку крови і спільної території. Позбавлення виселених спільноти народу, необхідної для повного розвитку людини, було найганебнішим кроком, розрахованим на поступову втрату тотожности".

У заяві говориться, що обстоювати українські позиції, подавати обґрунтовану українську інтерпретацію подій повинні були історики з України, присутні при редаґуванні Узгоджень. Проте вони не спромоглися на власні слова про Акцію „Вісла". У цій ситуації їм не завадило б скористатися готовими формулами, з якими виступила польська сторона відносно подій на Волині. Українське становище щодо Акції „Вісла" мало б стверджувати, що акція „Вісла" мала усі ознаки етнічної чистки – запланованої, керованої і координованої польською владою при повній підтримці польського суспільства. Фізичне усунення українського елементу з українських земель Лемківщини, Бойківщини, Надсяння, Холмщини і Підляшшя супроводилося нищенням матеріяльних слідів українського існування на цій території. Усі ці заходи мали на меті знищення українського етносу, який проживав на етнічних українських землях, а які після війни увійшли в склад польської держави. Землі Закерзоння мали бути заселені польським етнічним елементом і спольонізовані. Прикінцевим результатом Акції „Вісла" мала бути повна асиміляція і денаціоналізація депортованих українців. Дії з українського боку на Закерзонні в більшості випадків були реакцією на дії польської сторони.

Узгодження, запропоновані учасниками семінару, мусять бути трактовані саме як такі – як становище учасників того семінару, а не як погоджені позиції української і польської сторін щодо генези, перебігу та наслідків Акції „Вісла". Нижчепідписані організації не можуть сприйняти позицій, зайнятих учасниками семінару з України, як таких, що відстоюють українські інтереси. Учасники семінару з України не мали вірогідного мандату представляти українську сторону в цій суперечці і виявились неспроможними морально та інтелектуально виконати це відповідальне завдання.

Питання про причини, перебіг і наслідки Акції „Вісла" вважаємо далі відкритим. Воно далі повинно бути публічно обговорюване на зустрічах як наукового, так політичного характеру. Щоб конференції політичного характеру мали повну вірогідність, на них не може забракнути представників потерпілих в акції „Вісла", натомість конференції суто наукового характеру повинні включати в першу чергу тих науковців, які займаються цією темою науково і мають про неї друковані роботи. Такі конференції повинні бути відкриті для всіх зацікавлених темою професійно, в тому числі й для науковців з-поза Польщі і України.

Л.Х.

24–26 вересня: мовна конференція у Львові

24–26 вересня у Львові відбудеться VII Міжнародна наукова конференція з проблем української термінології „Слово – Світ 2002", яка розгляне теоретичні засади міжмовних зв'язків, термінознавства та лексикографії, термінологію природничих, технічних і суспільно-гуманітарних знань.

Справу розвитку української термінології очолив у Львівській політехніці відомий вчений, лавреат Державної премії України Володимир Перхач. Його група згодом переросла у Технічний комітет стандартизації науково-технічної термінології.

Запрошуємо громадськість діяспори, як науковців, так і простих шанувальників української мови, до участи у конференції. Можна також надіслати свої думки та пропозиції для включення до її документів. Доповіді (2–5 сторінок машинопису), дані про учасників (прізвище, ім'я, посада, службові та домашні адреси, телефон, e-mail, замовлення місць в готелі) просимо надсилати до 30 червня до програмного комітету конференції (голова – доц. Богдан Рицар) на адресу: Львівська політехніка, кімната 236, вул. Степана Бандери, 12, 79013, Львів, Україна. Тел.: 011-380-322-722-520, факс: 011-380-322-744-300; e-mail rytsar@polynet.lviv.ua

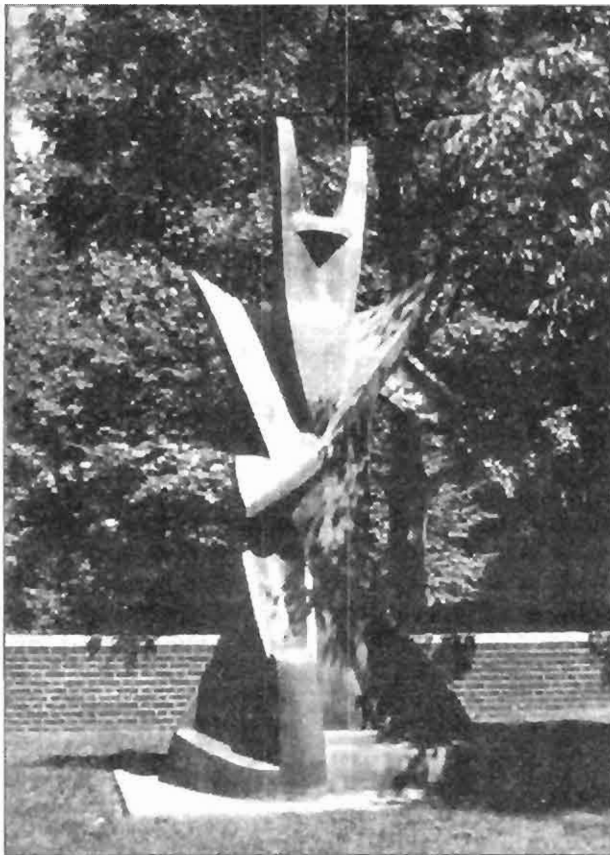
Степан Ладижинський,
уповноважений програмного комітету

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Тит Геврик – архітектор і дослідник

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Тридцять років тому, коли Тит Геврик став архітектором Пенсильванського університету, студентське містечко мало непривабливий вигляд: на доріжках між будинками здіймалася курява, самих будинків було наполовину менше. Сьогодні в університетському містечку алеї вистелені червоною бруківкою і освітлені рядами чорних ліхтарень, є багато нових будинків сучасної архітектури, відреставровані історичні будівлі, скульптури відомих мистців прикрашають університетський парк. Серед цих скульптур на помітному місці – бронзовий Соломон – твір славного на весь світ українця Олександра Архипенка.

Нелегко плянувати розбудову великого університету, коли він розташований в центрі великого американського міста. Але плянувальники Пенсильванського університету знайшли своєрідну синтезу: деякі вулиці закриті для руху автомобілів і перетворені на алеї для пішоходів, будинки часто головною фасадою звернені до університетського парку, виставляючи міським вулицям свої „плечі". А нові будівлі заплановані так, щоб гармонізувати зі старими історичними спорудами престижного університету, одного із найстарших університетів Америки – його засновано у 1779 році.

Остання скульптура А. Архипенка „Соломон", яку Тит Геврик встановив в парку Пенсильванського університету.

Розбудова Пенсильванського університетського містечка у значній мірі – це заслуга українського архітектора і плянувальника Тита Геврика. Народжений 1936 року в Дрогобичі, Тит Геврик живе у США від 1951 року. Освіту здобув у Нью-Йорку – бакалавр архітектури у 1962 році, магістер містобудування у 1966-му. Працював директором розбудови Пенсильванського університету і університетським архітектором від 1967 року, під кінець червня 2002 року вирішив піти на заслужений відпочинок. Немов на прощання йому появився друком архітектурний путівник Пенсильванського університету, з кольоровими ілюстраціями і фаховими коментарями. Передмову до цього видання написав Тит Геврик.

Незважаючи на велику завантаженість університетськими проєктами, він знаходив час і для українських зацікавлень. Тит Геврик вирішив подарувати частину своїх знань і таланту рідній культурі, і почав досліджувати архітектурні скарби України. У висліді цієї праці постали його монографічні дослідження „Шедеври дерев'яної архітектури" (вийшло друком в Нью-Йорку 1986 року) і особливо – „Втрачені архітектурні пам'ятки Києва" – видання, що вперше появилося 1982 року у зв'язку з однойменною виставкою Українського Музею в Нью-Йорку, що об'їхала різні міста Америки і була показана у приміщеннях Конгресу у Вашінгтоні.

Обкладинка книжки Тита Геврика „Втрачені архітектурні пам'ятки Києва"

Тит Геврик

Дослідження „Втрачені архітектурні пам'ятки Києва" у незалежній Україні викликало велике зацікавлення і було передруковано в журналах і книжках (четверте видання появилося в Києві 1991 року). Тит Геврик віддав також данину громадській праці: в 1990-их роках був президентом Українського Музею в Нью-Йорку.

Вихід Тита Геврика на пенсію і його виїзд із Філядельфії не означають, що він готовий спочивати на лаврах на своїй дачі в Гантерських горах: тепер у нього на робочому столі новий проєкт – архітектурний путівник історичного Києва, що буде першою того роду англомовною працею про столицю України. Побажаймо ж дослідникові успіхів у безкорисливій праці для добра української культури.

Марта Тарнавська

Концерти Соломії Сороки і Артура Ґріна, Миколи Сука

ЧИКАҐО. – В Українському інституті модерного мистецтва 17 березня відбувся концерт відомої української скрипачки Соломії Сороки у супроводі американського піяніста і чоловіка Соломії – Артура Ґріна.

Походить Соломія зі знаної української родини Зарицьких, патріярх якої Мирон Зарицький, був відомим математиком і професором у Львівському університеті. Її дід Михайло Сорока, борець за волю України, довголітній в'язень радянських тюрем, загинув у мордовському таборі. З бабусею – легендарною Катрусею Зарицькою – Соломія зустрічалась у Волочиську, де бабуся проживала, бо мала заборону жити у Львові. Батько її – художник Богдан Сорока, розповідав мені, що Соломійку не треба було вчити музику, вона сама вчилась вперто і віддано. Закінчивши музичну школу ім. Соломії Крушельницької, Київську консерваторію, залишилась працювати в Національній музичній академії.

Соломія Сорока – переможець трьох престижних конкурсів ім. О. Прокоф'єва, ім. М. Лисенка і „Золота осінь". Соломія концертувала в Австралії, Новій Зеландії, Німеччині, Франції, Італії, США і, звичайно, в Україні.

В даний час вона закінчує докторські студії в Істман музичній школі, де працювала як викладач і координатор однієї зі скрипкових програм. Чоловік Соломії – Артур Ґрін, знаний на світовому рівні піяніст, переможець золотої медалі на „Віліям Капел" і „Джіна Бахавер" міжнародних конкурсах, лавреат міжнародного конкурсу Бусоні. Він виступав як соліст у Карнеґі Гол, Кеннеді центрі, у московському концертному залі ім. Рахманінова та ін. Тепер очолює фортепіяновий відділ Мишиґенського університету в Ен Арбор. Родинні корені Артура Ґріна походять з України.

Програма концерту включала твори Бетовена, Равеля, Брамса, Сарасате, Крайслера, Соневицького і Скорика. Музичне виконання було бездоганним, дух і характер творів відтворено дуже точно.

* * *

14 квітня в Українському інституті модерного мистецтва виступом відомого українського піяніста Миколи Сука завершився музичний цикл концертів сезону 2001-2002 років.

Микола Сук здобув першу нагороду і золоту медалю на міжнародному конкурсі Ліст – Барток у Будапешті. Він багато концертував і виступав у різних країнах зі сольовими концертами і з симфонічними і камерними оркестрами. Крім традиційного клясичного репертуару, в його виступи включені твори українських композиторів XX століття, зокрема Валентина Сильвестрова, Івана Карабиця, Мирослава Скорика і Миколи Колесси. У цьому концерті, крім клясиків Моцарта і Ліста, звучали твори Ревуцького і Колесси. Гра Миколи Сука заворожила слухачів. Акробатичні пасажі і карколомні октави вилітали з-під його рук наче в'язанки перлин. Володіння звуком було вільним, легким і природним. На побажання присутніх були додатково до програми виконані твори Лєшетицького і Ліста.

Імпрези в інституті відбуваються завдяки великій жертвенній праці його членів і правління, які скромно і віддано прикладають великих зусиль для нашої приємности і насолоди. За це їм всім – велика дяка.

Леся Коленська

„Кобзар" буде в кожній бібліотеці

КИЇВ. – Кабінет міністрів України 12 червня затвердив розпорядження „Про видання збірки „Кобзар" до 190-річчя від дня народження Тараса Шевченка". Масове видання буде здійснено з метою забезпечення доступу ширших верств населення до поетичної спадщини Т.Шевченка. Зокрема, плянується випуск „Кобзаря" масовими тиражами протягом 2002-2004 років для поповнення бібліотечних фондів, а також для продажі в оптово-роздрібній книготорговельній мережі. Це сприятиме патріотичному вихованню та зростанню національної свідомости молодого покоління українців.

УНІАН

НОВІ ВИДАННЯ

Про ОУН-УПА - в новому жанрі

Михайло Андрусяк. „Брати грому". Художньо-документальна повість. Редактори Богдан Бойко, Любов Ободянська. Ілюстрації Ніла Хасевича. Видавничо-поліграфічне Т-во „Вік", Коломия, 2001, ст. 800, тираж 5 тисяч примірників.

Видання „Брати грому" цінне з декількох поглядів. У жанрі повісті – одночасно художній і документаль-ній – письменник Михайло Андрусяк, який народився у 1955 році на Покутті, мешканець Коломиї, автор творів з національно-визвольної тематики „Студені мили" (1991), „Ув'язнена скрипка" (1992), „Грані болю" (1993), документує епізоди визвольних змагань УПА, подаючи водночас понад тисячу світлин активних учасників тієї боротьби. Просто вражають портрети борців підпілля ОУН та УПА, розстріляних органами ґестапо і НКВД – як історичне свідчення злочинців тих нелюдських режимів.

Речником авторової розповіді є сотенний УПА Кривоніс – Мирослав Симчич, почесний громадянин Коломиї, що воював в УПА упродовж шести років і карався близько 33 років в совєтських концтаборах. Він же, разом з героями дії твору, політвиховником в УПА Теодором – Василем Блясецьним, підпільницею Христею – Дарією Кошак та юним повстанцем Жуком – Юрієм Паєвським, – це головні персонажі „Братів грому". А поряд з ними виступають у повісті сотні „звичайних" громадян і десятки видатних національних діячів, як от Володимир Горбовий, Михайло Сорока, Левко Лук'яненко, Іван Світличний, Зеновій Красівський, Василь Стус, Євген Сверстюк, Валерій Марченко, Стефанія Шабатура, Ірина Сеник, Ігор та Ірина Калинці і багато інших, з драматичними шляхами яких перехрещувалися каторжні шляхи Мирослава Симчича. Персональний засяг „Братів грому" незвичайно широкий – від тихих героїв, подібних до Хмари – сотенного УПА Дмитра Білінчука, родини Голинських, полковника УПА, члена крайового проводу ОУН Різуна-Ґреґота – Василя Андрусяка, суспільно-політичних діячів Дмитра Павличка, Миколи Жулинського, Віктора Ющенка, до духовних провідників народу – Єпископа Миколи Чарнецького, Патріярха Йосифа Сліпого.

Приведемо уривок з характеристики однієї з дійових осіб у повісті: „Володимир Горбовий не піддався ні обіцянкам, ні погрозам. Немолодий чоловік, він відбув за ґратами чверть століття і повернувся до рідних країв з підірваним здоров'ям аж 1972 року. В Оболоні побіля Долини на Івано-Франківщині сімдесятирічному хворому чоловікові прихисток надала Аделя Семків. Жив колишній політв'язень під постійним наглядом радянської влади. В травні 1984 року навідався з Ходорівщини табірний приятель Михайло Колесник, який воював свого часу на Волині в УПА. Горбовий, який переніс на той час запалення легенів, поїхав до Михайла в гості. Через два тижні в село прийшла печальна телеграма – помер Володимир Горбовий. Хоронили мужнього борця в Долині".

Не лише видатному діячеві присвятив автор увагу. У своєму творі вивів він на сцену сотні бойових учасників УПА, які залишилися б поза суспільною пам'яттю. В тому й особлива вартість повісти-хроніки. Цей твір матиме безсумнівно значення, як характерне кільце у хроніці досі ще належно не вивченої передвоєнної, воєнної й повоєнної доби в Україні.

Роман В. Кухар,
Вікторія, Кензас

Вечір „Української музи"

ПАСЕЙК, Н. Дж. – Багато талантів зібрало місцеве мистецьке об'єднання „Українська муза". Душею і організатором його став Володимир Шкільний, за фахом – викладач музики, Заслужений вчитель України, що кілька років тому приїхав до Америки з Тернопільської і тепер працює в українській церкві. Почалося все з ініціятиви голови місцевого (Пасейк-Берґен) відділу УККА Адама Стеця відновити при Українській Централі в Пасейку занепале було святкування шевченківських днів. В осередку культури стали зустрічатися прихильники мистецтва, котрі зрештою й об'єдналися. До нього ввійшли маґістер педагогічних наук, професійний актор, майстер жанру художнього читання Ростислав Василенко, вокальне тріо у складі професійних акторок – Галини Цеховської, бандуристки Алли Куцевич, а також Ірини Гречко, колишньої солістки Волинського народного хору.

Запам'ятався глядачам вечір, присвячений творчості поета, борця за Україну Миколи Горбаля. Сценарій до нього написав Володимир Шкільний, як і до творчої зустрічі з поетесою Оксаною Булах. В залі української школи при церкві святого Миколая в Пасейку, де відбувався вечір, звучали натхненні поезії уродженки Карпат Оксани Булах з двох виданих за останні роки збірок „Чебрець під вікном" та „Ґроно калини". Вірші читала авторка, актори Ростислав Василенко (він прочитав також свої вірші, як нові, так і з власної книги „Життя в ґримі та без", Галина Цеховська, а також Світлана Карпій, вчителька музики за фахом, співачка Львівського хору „Антей", учні школи українознавства Остап Семеняк і Наталя Карпій. Свої нові вірші представила поетеса і журналістка Тамара Ганенко, авторка поетичної книжки „Тече Раставиця", що дістала першу літературну нагороду міста Білої Церкви. Виставку картин показала 17-річна Христинка Посіко.

Зроблена дуже гарна справа, бо „Українська муза" може допомогти багатьом чистої води розрізненим потічкам ввійти у сильну потужну ріку плідної творчости і натхнення.

Леся Чорнобривець

Архів Ю. Косача переданий в Україну

НЬЮ-ЙОРК. –За сприянням Генерального консульства України в Нью-Йорку до Києва переданий архів відомого українського літератора Юрія Косача, зібраний завдяки зусиллям і наполегливості активного громадського діяча й мецената – українця за походженням Маріяна Коця. Фотографії, листи та інші документи Ю. Косача, що увійшли до архіву, направлені до Державної служби контролі за переміщенням культурних цінностей через державний кордон. Ю. Косач народився у Києві в 1909 році, навчався у Львові, Варшаві, Парижі. У 1930-1933 рр. був ув'язнений польською владою. У 1943-1945 рр. перебував у фашистських концтаборах. У 1949 році еміґрував до США. Його перу належить низка історичних оповідань та романів, велика кількість статтей і нарисів про українську, західноевропейську та американську літератури. Твори Ю. Косача перекладені багатьма мовами світу.

Радіо „Свобода"

Американські діти малюють для України

БАФАЛО, Н. Й. – Газета „The Ken Ton Bee", яка виходить в дільниці „Kenmore Tonawanda", помістила інформативну статтю про те, як діти школи „Linbergh Elementary", від садочка до 3-ої кляси, в грудні 2001 року з ініціятиви учительки мистецтва, голови організації Фонду Допомоги Дітям Чорнобиля в Бафало Оленки Боднарської-Ґанн, своїми мистецькими рисунками старалися висловити співчуття дітям України, які довгі роки нестимуть трагічні наслідки вибуху в Чорнобилі.

Новою методою відбивання та помножування рисунків діти приготували добродійний вечір, на якому зібрали 1200 дол., які передали до ФДДЧ. Виставка експонатів, приготованих учнями, тривала від 25 січня до 29 квітня в Мистецькому центрі Державного університету в Бафало.

Велике число відвідувачів оглянуло виставку та висловило признання учительці і дітям за вияв співчуття і любови до українських дітей. Всі експонати, які були на виставці, вислано в Україну до сиротинця в Залуччі Івано-Франківської обл., до Медичного центру на Волині, де лікуються діти-жертви Чорнобиля, до дитячої мистецької студії „Трошки" у Києві. Рисунки будуть розміщені у цих установах.

Ініціяторка проєкту – молода учителька Оленка Боднарська-Ґанн є уродженкою Бафало. Дбайливе українське виховання в родині, українській церкві, Рідній школі і Пласті дало добрий урожай, з якого сьогодні збираємо багате жниво.

Оксана Бережницька

Діти готують свої твори для виставки.

Мистецький твір учнів.

СПОРТ

Юнацькі ігри – 2002

У Москві 15 червня стартували Міжнародні спортивні юнацькі ігри країн СНД, Балтії і реґіонів Росії, де першими розіграли нагороди з сучасного п'ятиборства. Українці здобули відразу дві золоті нагороди. В особистій першості юнаків переміг Дмитро Кирпулянський, який також допоміг стати першими збірній України і у командних змаганнях. У змаганнях взяли участь команди Москви, Петербургу. Золоту нагороду для збірної України виборола Неля Непорадна в забігу на 1500 метрів. В особистих змаганнях на шаблі українка Олена Хомровая посіла перше місце, а у змаганні юніорів на шпазі Чернишенко здобув бронзу. Юніорська збірна України з ручного м'яча отримала дві перемоги над Туркменістаном (44:6) та командою Росія-Поволжя (43:25), а юніорки обіграли також Туркменістан (24:23) та команду Росія-Центр (23:19). Обидві українські команди посідають у своїх групах перші місця. Не менш успішно розпочала футбольний турнір і юніорська збірна України під керівництвом Валентина Луценка, яка в першій грі у групі С виграла з мінімальним рахунком 1:0 у команди Росія-Південь. Чемпіонами змагань стали також Дмитро Бойко (фехтування), Роман Рижий (метання диску), Денис Федас (стрибки з жердиною), Ірина Коваленко (стрибки у висоту). Срібло виборов Віталій Дубоносов у бігу на 400 метрів.

Третіми стали Ганна Безвесільна у синхронному плаванні та юніорська збірна України з настільного тенісу, яка у грі за бронзу перемогла команду федерального округу Росія-Санкт-Петербург. Вдало йдуть справи і у команд України з баскетболу та ручного м'яча, які практично забезпечили собі місця в наступному колі турніру.

У командній першости після чотирьох днів змагань збірна України у командному заліку посідала на 19 червня третє місце з 14 нагородами, шість з яких золотих, стільки ж бронзових та дві срібних.

Чемпіонат світу з футболу

У чвертьфіналах гратимуть: Англія – Бразилія, Німеччина – США, Іспанія – Південна Корея, Сенегаль – Туреччина.

Чемпіонат світу за два кроки до фіналу втратив ще одного кандидата на перемогу – збірну Італії, яка сенсаційно поступилася у додатковий час команді Південної Кореї з рахунком 2:1.

За втратами серед фаворитів, чемпіонат в Кореї та Японії, напевно, посяде особливе місце в історії світового футболу: спочатку з нього вибули чемпіони світу – французи, потім були Арґентина, Портуґалія, нині – Італія. Збірна Кореї у чвертьфіналі зустрінеться з командою Еспанії.

Цією грою закінчилася 1/8 фіналу чемпіонату, яка визначила володарів путівок до чвертьфіналу.

Футболісти збірної Бельгії у грі 1/8 фіналу проти бразильців не тільки грамотно захищалися, але й мали нагоди для чудових контратак. Проте у збірної Бразилії, на відміну від інших збірних, чи не кожен футболіст своєю майстерністю може врятувати гру. Так сталося і в грі з бельгійцями, в другій половині якої південноамериканці навіть поступалися своїм суперникам у територіяльній перевазі та у володінні м'ячем. Більш того, бельгійці навіть забили ґоль у ворота віце-чемпіонів світу, проте його не зарахував арбітр гри, який вважав, що европеєць забив м'яч з порушенням правил.

І не відомо як закінчилася б гра, якби не Ріvalдо, який прийняв м'яч спиною до воріт суперника і з розвороту пробив прямо в центр воріт – 1:0. Після забитого голю чарівники м'яча осміліли і вже було зрозуміло – перемоги головні фаворити чемпіонату світу не втратять.

Це припущення за дві хвилини до закінчення основного часу підтвердив Рональдо, який після передачі Клеберсона, що вийшов на заміну, забив ґоль – 2:0.

Ще одним чвертьфіналістом стала збірна США, яка перемогла з рахунком 2:0 свого принципового суперника з Північної Америки – команду Мехіко. Відзначимо, що це перший вихід американців до чвертьфіналу за останні 72 роки. У наступному колі збірна США гратиме проти команди Німеччини.

Збірна Туреччини в 1/8 фіналу чемпіонату світу завдала першої поразки японській команді на турнірі, вигравши у підопічних Філіпа Трусьє з рахунком 1:0. Єдиний та переможний ґоль вже на 12-ій хвилині гри забив Юміт Давала, який буквально розстріляв ворота японців ударом головою. В чвертьфіналі турніру турецька команда зіграє з непоступливою командою Сенеґалю.

Збірна Англії, розгромивши команду Данії з рахунком 3:0, стала другим учасником чвертьфіналу Чемпіонату світу з футболу. Вона зустрінеться з переможцем матчу Бразилія – Бельгія.

Висліди 1/8 фіналу Чемпіонату світу-2002

Туреччина – Японія	1:0
Бразилія – Бельгія	2:0
США – Мехіко	2:0
Південна Корея - Італія	2:1

Баскетбол

Форвард збірної України Станіслав Медведенко, який виступає в складі „Лос-Анджелес Лейкерз" 13 червня став чемпіоном найсильнішої баскетбольної ліги в світі НБА. У фіналі його команда перемогла в серії з „сухим" рахунком 4:0 „Нью-Джерзі Нетс". Станіслав Медведенко став першим баскетболістом з країн колишнього СРСР, який отримає чемпіонський перстень НБА, до якої перейшов з клюбу „Київ".

Легка атлетика

Українець Андрій Скварук 19 червня став переможцем міжнародного турніру у Празі з кидання молота (81.26 метра). Ще одну нагороду на цьому турнірі здобув Юрій Білоніг у штовханні ядра, який поступився лише еспанцю Мартінесу. А. Скварук та Ю. Білоніг виступлять у складі збірної України в змаганнях за Чашу Европи, які почнуться 20 червня у французькому Анесі.

Теніс

У польському Кендзежині на змаганнях „Kedzierzyn-Kozle Cup" 16 червня українки Марія Корищева та Валерія Бондаренко перемогли у фіналі пару Бабакова-Тварoскова зі Словаччини (6:3,6:0).

У Франції на турнірі „Open Feminine de Marseille" у Марселі вдало пробувала свої сили Олександра Кравець – вона не лише пройшла кваліфікацію, а й дісталася чвертьфіналу, де програла Радріантефі з Мадагаскару (4:6,2:6).

Плавання

Український плавець Володимир Ніколайчук 17 червня на міжнародному турнірі у Загребі посів перше місце на дистанції 200 метрів на спині з результатом 2.00,40.

Барселонський етап серії „Mare Nostrum", який відбувся 16 червня, українські плавці Денис Силантьєв та Олег Лисогор завершили перемогами: Силантьєв – на 200-метрівці батерфляєм, а Лисогор на 50-метрах брасом. Всього ж на рахунку українців у Барселоні, окрім цих двох перемог, золото Я. Клочкової на 200-метрівці комплексом та срібло О. Лисогора на 100-метрівці брасом, а також бронза Д. Силантьєва на 100-метрівці батерфляєм.

Пожертви на розвиток спорту в Україні просимо надсилати до УСЦАК на адресу: **680 Sandford Avenue, Newark, NJ 07106.**

Прошу Вашого сприяння в наданні благодійної допомоги на проведення операції та лікування моєї дочки ПІЦИК НАТАЛІЇ ВАСИЛІВНИ, 11 років. Діягноз: остеосаркома дистального відділу правої стегнової кістки. Операція та лікування будуть проводитися в Львівській обласній дитячій спеціялізованій клінічній лікарні. На це все необхідні кошти в сумі біля 8,000 дол. США.

Благодійні кошти прошу перерахувати на п.р. **26209795503001 в ІФФКБ „Приватбанк"**
м. Івано-Франківськ МФО 336677 ЗКПО 20568613.

Призначення платежу: Для зарахування на рахунок
0010326205 Піцик Василь Васильович ІК 2438103733 на лікування

ПІЦИК НАТАЛІЇ ВАСИЛІВНИ.

З проханням та надією В.В. Піцик

З допомоги організації Злучений Українсько-Американський Допомоговий Комітет (United Ukrainian Amerucan Relief Committee) відкрито рахунок в Українській Кредитовій Спілці Рочестеру, номер рахунку: **101172-000.**

Пожертви просимо надсилати на адресу кредитової спілки:
Rochester Ukrainian Federal Credit Union
824 Ridge Road East
Rochester, NY 14621

Lviv
Kyiv
Poltava
Kharkiv
UKRAINE

СОЮЗІВКА • SOYUZIVKA

Ukrainian National Association Estate

Foordmore Road, Kerhonkson, New York 12446
Tel.: (845) 626-5641 • Fax: (845) 626-4638
www.soyuzivka.com • e-mail: sqss@aol.com

ЛІТНЯ ПРОГРАМА – 2002 РІК

Субота, 29 червня
10:00 веч. – ЗАБАВА, грає оркестра *„ЛУНА"*

Субота, 6 липня
8:30 веч. – Концерт *„ЧЕРЕС"*
10:00 веч. – ЗАБАВА, грає оркестра *„МОНТАЖ"*

Субота, 13 липня
10:00 веч. – ЗАБАВА, грає оркестра *„ВЕЧІРКА"*

Субота, 20 липня
„ДЕНЬ ЧЕМНОГО"
10:00 веч. – Забава, грає оркестра *„ЧОРНОЗЕМ"*

Субота, 27 липня
8:30 веч. – Коцерт хору *„ДУМКА"*
10:00 веч. – ЗАБАВА, грає оркестра *„СВІТАНОК"*

Субота, 3 серпня
Мистецька виставка родини *КОЗАКІВ*
8:30 веч. – Концерт-кабарет: святкування ***50-ліття СОЮЗІВКИ***
10:00 веч. – ЗАБАВА, грає оркестра *„ВОРОНИ"*

Неділя, 4 серпня
ДЕНЬ СОЮЗЯНКИ

Субота, 10 серпня
Виставка кераміки ДИЦІ-ГАНУШЕВСЬКОЇ
8:30 веч. – Концерт *„ЛЬВІВ'ЯНИ"*
10:00 веч. – ЗАБАВА, грає оркестра *„ТЕМПО"*
11:45 веч. – **ВИБІР МІСС СОЮЗІВКИ**

Субота, 17 серпня
Виступ учасників таборової танцювальної групи РОМИ ПРИЙМИ БОГАЧЕВСЬКОЇ
10:00 веч. – ЗАБАВА, грає оркестра *„ФАТА МОРГАНА"*

Субота, 24 серпня
Музика у Трембіті

П'ятниця, 30 серпня
10:00 веч. – ЗАБАВА

Субота, 31 серпня
8:30 веч. – Концерт танцювального ансамблю *„СИЗОКРИЛІ"*
10:00 веч. – ЗАБАВА, грає оркестра *„ТЕМПО"*

Неділя, 1 вересня
10:00 веч. – ЗАБАВА, грає оркестра *„МОНТАЖ"*

У кожну середу від 26 червня до 28 серпня
відбуватимуться „ГУЦУЛЬСЬКІ НОЧІ"
при звуках дуету „ГРИЦЬ і СТЕПАН"

у п'ятниці від 5 липня до 16 серпня
гратиме оркестра „ВІДЛУННЯ"

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашої найдорожчої ДРУЖИНИ, МАМИ, БАБЦІ, ПРАБАБЦІ і ПРИЯТЕЛЬКИ

бл. п.

МАРІЇ ФЕДАК

з дому КСЕНЯК

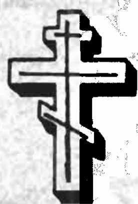
СВЯТА ЛІТУРГІЯ з ПАНАХИДОЮ

будуть відслужені

у середу, 3 липня 2002 р., о год. 6-ій веч.
в церкві св. Духа, в Честер, Па.

Про молитви за упокій душі Покійної просять
муж – ІВАН
дочка – ІРЕНА
син – ІВАН, мол.
внуки і правнуки.

ІВАН ФЕДАК з родиною

Ділимося сумною вісткою, що у п'ятницю, 14 червня 2002 р.
в Кергонксоні, Н.Й. по довгій і важкій недузі відійшла
у вічність наша найдорожча ДРУЖИНА, МАМА,
БАБУНЯ і ПРАБАБУНЯ

бл. п.

ОЛЬГА ДЕНИСЕНКО

з дому ПРЕЙС

нар. 11 липня 1923 р. в м. Кременчук, Україна.

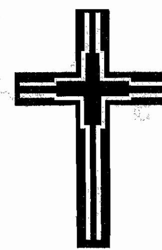
ПАНАХИДА відбулася в середу, 19 червня 2002 р. в похоронному заведенні H.B. Hamilton Funeral Home, Kerhonkson, NY.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в четвер, 20 червня 2002 р. в церкві Пресвятої Трійці, а відтак на цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

У смутку залишилися:
чоловік – ІВАН
син – ВОЛОДИМИР з дружиною МАРІЄЮ
внуки – ОЛЕНА з мужем СТЕПАНОМ
– АДРІЯНА з мужем ГРИГОРІЄМ
– ЛЯРИСА
– ДЕМ'ЯН КИРИЛО
– ТЕТЯНА
– ІВАН ЮРІЙ
– ЗЕНОН
правнучка – ТЕТЯНА

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що в неділю рано, 9 червня 2002 р.
несподівано відійшла у вічність, на 79-му році життя
найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, СЕСТРА і БАБЦЯ

бл. п.

АННА СЕРНІВКА

з дому ОСТАПЧУК

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 12 червня 2002 р. в церкві св. Івана Хрестителя у Whippany, NJ.

СЛУЖБУ БОЖУ відслужили місцевий парох о. митрат Роман Мірчук і о. Богдан Луків з церкви св. Івана Хрестителя з Нюарку. Тіло покійної Анни спочило на цвинтарі Gate of Heaven, East Hanover, NJ.

В глибокому смутку залишені:
муж – МИКОЛА
дочка – ІРИНА з чоловіком БАБОМ і дітьми ПЕТРИСЕЮ та МАРКОМ
сини – СЛАВКО з дружиною ХРИСТИНОЮ і дітьми КАТРУСЕЮ і СТЕФЦЕЮ
– ПЕТРО з дружиною ЛЕСЕЮ
брат – ПЕТРО з дружиною ІРИНОЮ
та ближча і дальша родина в Америці і в Україні.

Вічна Їй пам'ять!

За мову і зміст посмертних оголошень
і подяк редакція не відповідає

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, 27 січня 2002 р. відійшла від нас у вічність
наша дорога МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

бл. п.

ОЛЕКСАНДРА КНЯЖИНСЬКА

Висловлюємо нашу безмежну вдячність о. Богданові Лукієві, парохові церкви св. Івана Хрестителя у Нюарку, Н. Дж., за часті відвідини Покійної та духовну опіку у часі Її довголітньої недуги, за спільні молитви з Нею перед Її смертю, за уділення св. Тайни Оливопомазання, за відслуження Парастасу і зворушливі прощальні слова, які плили від самого серця.

Наша щира подяка о. Леонідові Малкові за Похоронні відправи і відпровадження Покійної на місце вічного спочинку.

Наша щира подяка д-рові Володимирові Матківському за віддану професійну лікарську опіку протягом довгого часу.

Особливо дякуємо Любі Лапичак-Лесько за теплі прощальні слова-спомини про *Покійну нашу Маму*, Бабцю *і Пра*бабцю, які назавжди залишаться у наших серцях.

Ми дякуємо також похоронному заведенню Литвин і Литвин, а особливо Стівенові Литвинові за дбайливе переведення всіх справ, пов'язаних з похоронами та за увіковічнення пам'яті Покійної посадженням дерева у Меморіяльному Парку.

Складаємо щиру подяку нашим Рідним Лесі і Орестові Ярішам та Василеві Лотоцькому, які, не зважаючи на зимову погоду, не жаліли труду та приїхали з далекого Торонто, щоб поклонитися тлінним останкам Покійної та розрадити нас у нашому горі.

Дякуємо всім, які словами і ділами облегшували нам біль втрати, за участь у похоронних відправах, за письмові і телефонічні вислови співчуття, за прислані квіти, поминальні Служби Божі та пожертви на добродійні цілі.

Хай Господь винагородить Вас своїми щедрими ласками.

Щиро вдячні:
донька – ДАРІЯ СЕМЕҐЕН з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ
внук – ЯРОСЛАВ АНДРІЙ з дружиною КЕРОН та дітьми АРІЯНОЮ, ЛЯРИСОЮ і СТЕФАНІ
внучка – ХРИСТЯ БРОДИН з дітьми АНДРІЄМ і АДРІЯНОЮ

КВІТИ ПРИСЛАЛИ:
Ліда і Михайло Белендюки, Христя Бродин, Оксана і Тарас Козбурі, Надя і Василь Лотоцькі, Ярчик і Керон Семегени, Зоряна і Юрій Ставничі, Леся і Орест Яріші.

НА ПОМИНАЛЬНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ:
Марта і Адріян Альбощі, Марія Білик, Надя Богдан, Катруся і Володимир Воловодюки, Дорота і Володимир Гончарики, Наталія і Евген Змиї, Оксана і Тарас Козбурі, Зеня і Мирослав Кулиничі, Надя і Василь Лотоцькі, Oak Knoll Mothers Auxiliary (згадка у щоденних Службах Божих протягом цілого року), Марта Турчин, Леся і Орест Яріші.

НА ЦЕРКВУ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ, Нюарк, Н.Дж.:
Христя Бродин.

„СВОБОДА" ПРЕС-ФОНД:
Д-р Роман і д-р Зірка Воронки.

УКРАЇНСЬКИЙ ДАР ЖИТТЯ:
Джіні Куфта.

НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ:
Ліда і Михайло Белендюки, Ліда і Богдан Гайдучки, Софія і Тит Геврики, Уляна і Володимир Дячуки, Любов Коленська, Зеня і Мирослав Кулиничі, Люба Лапичак-Лесько і Михаїл Лесько, Марта і Володар Лиско, Неоніля Сохан, Марія Струк, СУА-71-ий Відділ, Джерзі Сіті, Наталка Титла, Оксана і д-р Юрій Тритяки, Іда і Сем Фокси, Надя і Маріян Цьолки, Василь Шевчук.

Вшановуючи світлу пам'ять
нашого Незабутнього й Невіджалуваного ДРУГА

бл. п.

д-ра БОГДАНА КРУКА „МЕЛОДІЇ"

колишнього лікаря УПА на Лемківщині та чільного діяча Т-ва Вояків УПА у США, який відійшов від нас 1-го лютого 2002 р. в Дітройті, Миш.

буде відслужена

ПОМИНАЛЬНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

в суботу, 22 червня 2002 р.
о год. 8:30 ранку

в храмі Покрова Пресвятої Богородиці,
при 6810-12 Бродв'ю Ровд у Пармі, Огайо

за упокій Його душі.

Просимо українське громадянство Клівленду й околиць
про молитви та участь у цій Святій Літургії.

УПРАВА Т-ва ВОЯКІВ УПА
ім. генерала-хорунжого РОМАНА ШУХЕВИЧА-
ТАРАСА ЧУПРИНКИ

Ділимося сумною вісткою, що у п'ятницю, 7 червня 2002 р.
в ранішніх годинах померла після довгих та тяжких недуг,
проживши 91 рік

бл. п.

ГАЛИНА ЦАРИННИК

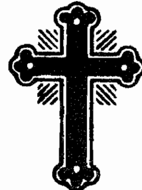
Народжена в околицях Кам'янця-Подільського.
Пізніше жила в Полтаві, а останньо довгий час у Харкові, звідки
і виїхала на еміґрацію.

Приїхавши до Філядельфії, відразу записалася в члени жіночої організації і присвятилася громадській роботі, стала головою Окружної управи. Також була відповідальним членом фінансової комісії СФУЖО на Філядельфію. У приватному житті Покійна любила дискусії відносно української мови, яку знала прекрасно.

Залишила:
чоловіка – МИКОЛУ
синів – МАРКА з родиною
– ЮРКА з родиною
та друзів опечалених сумною подією.

ПАНАХИДА відбулася в п'ятницю, 14-го червня 2002 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Насевича.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в суботу, 15-го червня в православній церкві св. Володимира, а відтак на кладовище в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Її пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 11 червня 2002 р.
відійшов на Вічну Ватру

бл. п.

пл. сен. керівництва

АНАТОЛЬ ЯРОСЛАВ РОМАХ

довголітній активний член Пласту 7 Куреня УПС ім. Андрія Войнаровського.
Меценат Фонду Катедр Українознавства на Гарвардському університеті

Залишив у смутку:
доньку – ОЛЕНУ СМИК з мужем ОЛЕКСАНДРОМ
внука – АНДРІЯ СМИКА з дружиною д-р ЛЕСЕЮ ВАЩУК
внучку – НАТАЛКУ СМИК
сина – РОМАНА
сестрінку – СОФІЮ-ГАЛИНУ

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося болючою вісткою, що на 82-му році життя відійшов
від нас у вічність 8 червня 2002 р. наш найдорожчий
і незабутній МУЖ, ТАТО і ДІДУСЬ

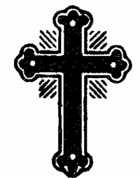
бл. п.
протоієрей

ГРИГОРІЙ КРАМАРЕНКО

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 10 і 11 червня 2002 р. в Richmond, ME в українській православній церкві Воздвиження Чесного Хреста, яку відслужив Владика Макаріос з Тексасу. Тіло Покійного перевезено до Cedar Hill Cemetery в Hartford, CT.

У смутку залишив:
панімаьку – ПОЛІНУ
сина – ПАВЛА з дружиною ХРИСТЕЮ
дочку – МАРІЮ з чоловіком НЕСТОРОМ
внуків – ПЕТРУСЯ, МИХАЙЛИКА, ДАНИЛКА і МИКОЛКУ
сватів – ЯРОСЛАВА ДАРМОГРАЯ
– ІВАНА та СТЕФАНІЮ МАТІЯШІВ
двоюрідних братів і сестер в Україні
та ближчу і дальшу родину в Австралії і Німеччині.

Вічна Йому пам'ять!

У глибокому смутку повідомляємо, що в п'ятницю, 14 червня 2002 р.
по тяжкій недузі відійшов у вічність на 61-му році життя
наш найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО і БРАТ

бл. п.

ІГОР ВАСИЛЬ БОДНАР

нар. в Бродах, Україна.

ПАНАХИДА відбулася у вівторок, 18 червня 2002 р. в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Юніон, Н.Дж.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ – в середу, 19 червня 2002 р., о год. 9:30 ранку в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, а відтак на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

Залишені в глибокому смутку:
дружина – ОКСАНА-ЗОРІЯНА БОДНАР з дому ГНАТИК
сини – МАРКО з дружиною DEBBIE
– ПАВЛО
брати – ЮРІЙ і БОГОДАР з родинами
сестри – РОМАНА і МАРІЯ з родиною
та ближча і дальша родина в Америці.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів на могилу покійного Ігоря просимо складати пожертви на
Ukrainian Institute of America
c/o O. Bodnar, 701 Prospect St., Maplewood, NJ 07042.

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

ХОЧЕТЕ ПРОДАТИ ЧИ КУПИТИ ХАТУ?

Зверніться до

ВАСИЛЯ КАВАЦЮКА

(908) 790-9240
або
(908) 265-7618
Exit Realty

ЮРІЙ ЛАЗІРКО
Професійний продавець забезпечення УНС
IOURI LAZIRKO
Licensed Agent
Ukrainian National Ass'n, Inc.
5 Brannon Ct., Clifton, NJ 07013
tel.: 973 881-1291
E-mail: louri_uke@hotmail.com

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ
Найбільший вибір українських книжок.
Замовляйте каталог:
1-866-422-4255
www.ukrainianbookstore.com

УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР
PALLADA International
ВСІ ВИДИ ІМІГРАЦІЙНИХ СПРАВ
98 Second Avenue, 2nd Floor, New York, NY 10003
Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (212) 228-3029

Якщо любите смачні страви у ресторанах, відвідайте нашу веб-сторінку
www.hoteldining.com

МИХАЙЛО П. ГРИЦАК
адвокат
З КРИМІНАЛЬНИХ І ЦИВІЛЬНИХ СПРАВ, ЯК ТАКОЖ КОМПЮТЕРСЬКОГО ПРАВА
Член адвокатської палати в Н. Дж., Н.Й., Конн., Вашінгтоні.
316 Lenox Ave., Westfield, NJ 07090
Tel.. (908)789-1870;

РЕСОРТ НАД МОРЕМ
VILLA „LIDIA"
SUZANNA SAPOWYCZ
128 E. Crocus Rd.
Wildwood Crest, NJ 08260
Tel. (609) 522-3348

ЮРІЙ КОРДУБА, АДВОКАТ
EMPHASIS ON REAL ESTATE, WILLS, TRUSTS, ELDER LAW AND ALL ASPECTS OF CIVIL LITIGATION
Ward Witty Drive, Montville, NJ 07045
Hours by appointment: **(973) 335-4555**

ARKA COMPANY

Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відео-касети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.

26 First Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 473-3550

ФІРМА ЄВШАН
пропонує касети, компакт диски, відео, шкільні книжки, комп'ютерні програми, писанки та різні подарунки. Замовляйте новий каталог на 2002 рік!
Тел.: 1-800-265-9858

---

alls to UKRAINE 16.9 ¢/min
Any time
Great domestic rates. Great rates to other countries. We also offer prepaid Calling Cards: calls to Ukraine 13.3 c/min.
For info call Long Distance POST:
WWW.LDPOST.COM *1-800-449-0445*

ОРКЕСТРА „ЛУНА"
Музика на весілля, забави, фестивалі.
Святкування роковин.
ОЛЕСЬ КУЗИШИН
Тел./Факс: (732) 636-5406
e-mail:dumamuse@aol.com

АПОН-ВІДЕО-КАСЕТИ
НАЙКРАЩА ЯКІСТЬ!

10 та РІЧНИЦЯ НЕЗАЛЕЖНОСТИ
APON- 2001 –Військова парада на Хрещатику
APON- 2002 – Концерт у Києві

Ціна 25.00 дол. + 5.00 дол. пересилка (кожна)

APON VIDEO COMPANY, INC.
P.O. Box 3082, Long Island City, NY 11103
Tel.: (718) 721-5599
Переробляємо відео з європейської системи на американську і навпаки
Ціна 20 дол. + 5 дол. пересилка

ECONOMY AIRFARES
FREGATA TRAVEL
Львів/Одеса
799 дол.+tax (round trip)
480 дол.+tax (one way)
Київ
659 дол.+tax (round trip)
425 дол.+tax (one way)
Restrictions Apply
250 West 57 Street, #1211
New York, NY 10107
Tel.: 212-541-5707 • Fax: 212-262-3220

SPUTNIK GLOBAL TELECOM
УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКА НЕЗАЛЕЖНА АГЕНЦІЯ
ПРОДОВЖУЄ
DIAL ALL DAY FOR THE UNA!
Підтримуйте пресовий фонд The Ukrainian Weekly. Кожна ваша телефонна розмова через „Sputnik" дасть дотації на пресовий фонд. Надзвичайно дешеві місцеві і міжна-родні ціни на приватні і бізнесові розмови. Без місячних оплат, без обмежень, без контрактів.
За інформаціями телефонуйте безкоштовно:
1-888-900-8543 або **(847) 298-5900**
ГОВОРИМО ПО- УКРАЇНСЬКИ

Рідним в краю помагати, чи по світу подорожувати - тільки з фірмою КАРПАТИ!

KARPATY

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ протягом 2-7 днів

НАЙКРАЩІ ЦІНИ НА КВИТКИ

Добре знана у Канаді
Та в Америці відома
Фірма наша вже віддавна
Служить людям чесно й справно.
Щирий сервіс, низькі ціни!
Хто ще краще про Вас дбає?

Доставляємо до рук адресата в Україну, країни СНД та Східної Європи американські доляри

НА ВСІ АВІАЛІНІЇ СВІТУ!

Запрошення до Канади та США

Візи до України, Польщі та Росії

Достава тракторів, автомобілів, побутової техніки та електроніки

ПЕРЕСИЛКА ПАЧОК

Медичне забезпечення для відвідувачів у Канаді

ДОСТАВА ХАРЧОВИХ ПАЧОК З КАТАЛОГУ

ВІДПОЧИНОК на відомих курортах

На всі замовлення Ви отримаєте поквітування від Ваших близьких

Телефонуйте до нас, щоб оформити замовлення та за детальнішою інформацією

121 Runnymede Road,
Toronto, Ontario,
Canada M6S 2Y4

Tel. (416) 761-9105 **1-800-265-7189** **Fax (416) 761-1662**

E-mail: nsemczys@aol.com
www.karpaty.on.ca